

Frančiškov prijatelj

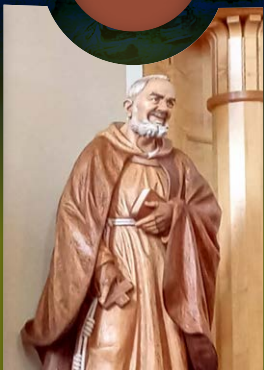
3
2021

Ljubitelji uboštva

8

11

16

34

UVODNIK.....	3	Iz FRANCJE.....	28
Biti ubog		Brez srečanja ni življenja	
BOŽJA BESEDA	4	MOLITVENA NAVEZA	29
OB IZVIRU.....	5	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA	31
Uboštvo je svoboda		Pot od uboštva k ljubezni	
OB SVETEM PISMU	6	BRAT KAPUCIN.....	34
Vendar si bogat		»Nikoli ne obupaj! Umri pokončno!«	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	7	MED UBOGIMI.....	35
Kaj je moje uboštvo?		Prostovoljci v menzi OFS v Milanu	
TEMA: LJUBITELJ UBOŠTVA	8	Iz FRANČIŠKOVH REVIJ.....	36
Ljubitelj uboštva		Iz KAPUCINSKEGA SVETA.....	38
FO IN FRAMA.....	11	NOVI SVETNIKI	39
Pij po poti 2021		Blažena Marija Frančiška Jezusova	
INTERVJU Z BR. PLACIDOM PRŠO - ZLATOMAŠNIKOM	12	KNJIGA	40
Iz ravnice v Afriko in nazaj		Kar ni pekel	
ZNAMENJE ČASA.....	17	FILM	40
Kdo bo prevzel odgovornost?		Marija Magdalena (ZDA 2018)	
POKLICAL SI ME.....	19	OBVESTILA.....	41
Jure, služabnik Jezusa Kristusa		ALI VEŠ	42
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS	20	UJETO V OBJEKTIV	43
Ferate			
MOZAIK.....	22		

Biti ubog

Lepo mi je opazovati, kako se znajo igrati otroci. Razposajeni so, kadar so drug z drugim. Zdi se mi, da niso preračunljivi in se z vsem bitjem potopijo v igro. Mama verjetno drugače pove, kadar jih vzame s seboj v trgovino. Tam pa na dan privre človekova strast: imeti.

Najbrž se v dobi odraščanja v človeku pojavi želja imeti, obvladovati, posedovati... Koliko ljudi trpi zaradi tega, ker ne morejo imeti takšnih stvari, kot jih lahko imajo drugi. Mladi včasih obupajo nad življenjem, ker niso takšni, kot drugi. Kar naenkrat se vse sesuje v prah. Ljudje se primerjamo, tekmujeemo in mučimo, da bi imeli čim več. Gradimo, razširjamo, kupujemo, grabimo... Pogosto v sebi slišim Jezusove besede, ki jih govori v Lk 12,20: »Neumnež! To noč bodo terjali tvojo dušo od tebe, in kar si pripravil, čigavo bo?« Temu možu je Jezus povedal, da vse bogastvo, ki ga ima, ni nič vredno. Pomembno je njegovo srce, ljubezen, dobrot, življenje za drugega. To je spregledal oz. mu je bogastvo zasenčilo.

Velikokrat enačimo revščino in uboštvo. V revščini živijo tisti, ki nimajo ničesar, z njo se spopadajo tudi tisti, ki nekaj imajo, vendar premalo za dostojno življenje. Preveč je teh ljudi in svet bi se moral zganiti, da bi jo omilil. Vendar je ne more na način, kot to počne.

Vzvišeno, trkajoč se na prsi, večkrat hinavsko, ko revščina ljudi postaja še večja. Človek mora postati ubog in ponižen v svojem srcu. Le tako bo lahko spoznal in dojel, da je Bog tisti, ki daje življenje in da je vse v njegovem načrtu. Iz te drže bo lahko srečeval bližnjega in mu pomagal.

Sveti Jožef je bil ljubitelj uboštva, kot vzklikamo v litanijah. Spomnimo se samo njegove drže, ko je slišal, kakšen je Božji načrt za Marijo in kakšna naj bo njegova vloga v tem načrtu. Ponižen in ubog v srcu je sprejel, kar je Gospod želel. Ni protestiral, očital, negotoval. Ker je bil ubog v srcu, je lahko sprejel Božjo voljo.

In sv. Frančišek? Kdo bolj kot on je pokazal, kakšno je pravo uboštvo in kako ga je potrebno ljubiti in negovati? Ničesar ne imeti svojega, v posesti, ker se bo v srcu začelo zlo... Zahvaljevati se stvarniku, živeti bratstvo, biti svoboden in ves za Boga. To je pritegovalo mlade in starejše takrat in verjamem, da je izziv tudi za današnji čas. Pogumno se podajmo na pot uboštva. Kdor ga resnično izkusi, je najbolj srečen človek na tem svetu. Ne verjameš?

Tudi ta številka Frančiškovega prijatelja nam želi odstirati, kaj je uboštvo in njegova lepota. Tudi z vsem, kar se je dogajalo med počitnicami... Lepo novo šolsko leto želim in bodimo korajžni, da bomo skupaj premagali težave, ki se nam postavljajo na pot.

br. Vlado Kolenko

Boljše je uboštvo v strahu Gospodovem kakor veliko bogastvo v pehanju.

Prg 15,16

Uboštvo je svoboda

Da je bil mož Device Marije navdušen minimalist, ljubitelj uboštv? Da bi z gotovostjo to trdili, občutno premalo izvemo iz »zgolj« Božje besede, ki govori le neposredno o njem in družinici, ki sta jo z Marijo ustvarila v Nazaretu. Že Nazaret sam zgovorno govori – to zahojeno, od Boga pozabljeno mestoce v najbolj zabačenem delu dežele. Tja Bog ne hodi, tam blagoslov bogastva ne prebiva. Če smo že na lovu za Božjo besedo, bi o finančnem položaju nazareške družine lahko sklepali edinole po daru dveh golobčkov (Lk 2,24), s katerima sta odkupila svojega prvorojenca po Mojzesovi postavi (3 Mz 2,18), ki je veljal za dar ubogih. Vsekakor kakšna premožna magnatarja nista bila.

Zvemo pa veliko več o Jožefovem odnosu do bogastva od moža, ki ga je pomagal vzgajati. Jezus sam zase pravi, da nima kamna, kamor bi glavo položil (dokler ga Nikodem ni položil v svoj kamniti grob), ne zato, ker ne bi bil sposoben zaslužiti s svojim delom za en kamen, pa tudi če res ne bi zmozel slednjega – Sveta dežela je polna kamenja; pač je tako življenje izbral. Bogatin bo tež-

ko prišel... ker mora težko nositi. Več kot imamo več moramo ubraniti in ohranjati. Sveti Frančišek, Asiški ubožec, je popolnoma razumel dar uboštv in ga z največjo skrbjo in ljubeznijo predal sv. Klari ter svojim bratom. Uboštvo je nekaj velikega! Najprej nas v polnosti osvobaja vsega nepotrebnege, ker le Lk 10,42. Uboštvo je pač privilegij, svoboda. Predvsem nas osvobodi lastnih predstav o nas samih. In to je druga najpomembnejša dobrina: uboštvo nas postavi v pravi odnos pred našega Gospoda. Pred Njim smo vedno ubogi in njegove milosti potrebni. Uboštvo je neizmeren dar, za katerega moramo vedno znova prositi. Še bolj kot materialno, morda v naših željah in ostajati ubogi v preprostem življenju, ker le Lk je zares 10,42.

Ampak nič novega nisem povedal, ne. To smo že vedeli. Frančišek in Jezus sta zelo jasno in na glas oznanjala to osvobajajočo resnico. Zanimivo se mi zdi le, od kje jo je Jezus potegnil. Jožef je svojo družino, po Betlehemskih in Egiptovskih avanturah pripeljal nazaj domov in v pozabljenem, ubogem Nazaretu ostal do razblinitve dvomov dopolnitve svoje sreče. Ljubitelj uboštv – izprosi nam srečo uboštv.

br. Luka Modic

Vendar si bogat

Uboštvo enači SSKJ z besedama revščina, siromaštvo. Pa bom kar dobesedno navedla geselski članek o tej besedi, ker sta mi je zanimivi obe razlagi in se mi zdi, da se zelo dobro povezujeta z našim življenjem in pa besedami Svetega pisma.

révščina -e ž (é)

1. stanje, za katero je značilno veliko pomanjkanje materialnih dobrin: v deželi je bila revščina; upad trgovine je povečal revščino; skrivali so svojo revščino / živeti v revščini

2. ekspr., s prilastkom stanje, za katero je značilno pomanjkanje bistvenih značilnosti tega, kar izraža prilastek: duhovna, izrazna, miselna revščina; duševna revščina pomanjkanje smisla za kulturne vrednote, nerazgledanost; za takratne razmere je bila značilna kulturna revščina

révščina -e ž (é)

1. stanje, za katero je značilno veliko pomanjkanje materialnih dobrin: v deželi je bila revščina; upad trgovine je povečal revščino; skrivali so svojo revščino / živeti v revščini

2. ekspr., s prilastkom stanje, za katero je značilno pomanjkanje bistvenih značilnosti tega, kar izraža prilastek: duhovna, izrazna, miselna revščina; duševna revščina pomanjkanje smisla za kulturne vrednote, nerazgledanost; za takratne razmere je bila značilna kulturna revščina

3. ekspr. *majhno premoženje*: pobral je svojo revščino in odpoval; prodala je njegovo revščino

4. ekspr. *revni ljudje*: v barake se je naselila mestna revščina

• ekspr. ta članek je velika revščina slab, nekvaleten

Iz navedenega lahko razberemo, da o revščini oziroma uboštvu govorimo na dva načina, v materialnem in duhovnem smislu. Če pogledamo prvo razlago, vidimo, da je govora o materialnem pomanjkanju. Da nima nekdo osnovnih potrebščin za življenje, morda niti strehe nad glavo. V Svetem pismu zasledimo, da je vse, bogastvo in revščina, zdravje in bolezen, življenje in smrt od Boga (1 Sam 2,7; Sir 11, 14). Iz tega lahko sklepam, da naj bi veren človek sprejel vse, kar mu je dano. Pa vendar tega, če gledam zgolj z materialnega

vidika, ne morem sprejeti. Bog nam je podaril ogromno naravnega bogastva, ki je s stvarjenjem izročeno nam v skrb. Kaj pa počnemo mi? Nekateri živimo v skorajda pretiranem izobilju na račun mnogih, ki životarijo celo v skrajni bedi. Je to res Božja volja? Mislim, da to niti ne potrebuje mojega odgovora, kajne.

Sveto pismo tudi pravi, da Bog vidi vsakršno stisko, ki jo lahko umakne od človeka (Sir 11,12). Velikokrat bi lahko bili tudi mi radodarnější, pa nismo. Če sam ne živim v revščini, potem se to zdi nekako nestvarno, neotipljivo, oddaljeno: »To se me ne tiče ...«

Druga razlaga mi je v duhovnem smislu bližja govorici Svetega pisma. Sveto pismo namreč gleda na človeka celostno, ne ločuje duhovno od fizičnega, vsaj starozavezni del. Torej je posledično uboštvo lahko tudi v smislu skromne vere, zaupanja v Boga. Pa vendar mi ne da miru, da je za tem uboštvom veliko več. Sveto pismo se ne omejuje na tako jezikovno sterilne razlage, ker je jezik teh svetih spisov bogat v vseh dimenzijah obstoja človeka in Boga. Nekako povezujem uboštvo z enim izmed blagrov: »Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.« (Mt 5,3) Ta skromnost in ponižnost pred Bogom. Kako majhen, čeprav velik v Božjih očeh, je človek pred Božjo vsemogočnostjo. Pa tu ne mislim tiste kraljevske vsemogočnosti, ampak bolj vseobsežnost – ko Bog zajema vse v svoj objem ljubezni in usmiljenja. Kako se Bog približuje človeku: »Saj vendar poznate milost našega Gospoda Jezusa Kristusa! Bogat je bil, pa je zaradi vas postal ubog, da bi vi obogateli po njegovem uboštvu.« (2 Kor 8,9) Moje uboštvo je v tej majhnosti v primerjavi z Božjo veličino. Pa vendar, ko sprejemem to svojo majhnost, ko sprejemem Boga kot svoje največje bogastvo, se zgodi to: »Vem za tvojo stisko in za tvoje uboštvo – vendar si bogat.« (Raz 2,9)

Lea Bric

Kaj je moje uboštvo?

Prepričana sem, da se beseda uboštvo znajde zelo visoko, če ne kar najvišje, na seznamu asociacij, ko razmišljamo o bratu Frančišku in sestri Klari.

Kar spomnimo se znamenite sodbe Frančiška in njegovega očeta, natančneje; spomnimo se njenega zaključka. Nag je pobegnil iz domačega kraja in pustil za seboj presenečene starše, prijatelje, svojo dediščino, vse. »Zaradi svojega Gospoda sem se odločil za sveto uboštvo,« je Frančišek odvrnil vsakemu, ki ga je vpraševal, zakaj se potika naokoli kot berač. V svojem življenju je uboštvo odkrival vsakodnevno in k njemu spodbujal tudi brate. Ob poslušanju nekega nedeljskega evangelija, ki pravi: *»Pojdite rajši k izgubljenim ovcam Izraelove hiše. Spotoma pa oznanjajte in govorite: 'Nebeško kraljestvo se je približalo.' Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujte, demone izganjajte. Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte. Ne oskrbujte se ne z zlatom ne s srebrom ne z bakrom v pasovih, ne s popotno torbo ne z dvema suknjama ne s sandali ne s palico, kajti delavec je vreden svoje hrane»* (Mt 10,6–10).« so bile Frančišku te besede kot razodetje, saj je doumel njihov pravi pomen in vsebino. Kristusov apostol mora biti ubog, da ga more Bog napolniti s svojo ljubeznijo; biti mora apostol uboštva.

Tudi sam je hotel živeti tako, kot so živeli Kristus in njegovi apostoli.

Privilegij popolnega uboštva

Spis s tem naslovom je imel v Klarinem življenju in življenju njenih somišljenic, odločilno vlogo. Samo z opustitvijo materialnih dobrin, se Klara lahko popolnoma osredotoči na molitev in zbližanje z Bogom. Odlomek škofovega pisma nam razkrije:

»Znano je, da ste se, v želji, da bi se posvetile edino Bogu, odpovedale vsakemu hrepenjenju po časnih dobrinah. Ker ste se odločile, da boste v vsem sledile stopinjam njega, ki je za nas postal ubog, pot, resnica in življenje, ste prodale vse in razdelile ubogim ter trdno sklenile, da ne boste imele nikakršne posesti. Od tega sklepa vas ne odvrča pomanjkanje stvari, ker je nebeški Ženin položil levico pod vašo glavo, da bi podprl slabotnost vašega telesa, ki ste ga z dobro urejeno ljubeznijo podvrgle postavi duha. On, ki hrani ptice pod nebom in oblači lilije na polju, tudi vam ne bo odtegnil potrebnega za hrano in obleko, dokler se vam ne bo daroval v večnosti, ker vas bo veselo objel s svojo desnico, da ga boste v polnosti gledale.

Na vašo prošnjo z apostolsko naklonjenostjo potrjujem vašo odločitev za najvzvišenejšo uboštvo ter z oblastjo tega pisma dovoljujem, da vas nihče ne sme prisiliti, da bi sprejele posest.

Nihče torej nima pravice te listine našega dovoljenja spremeniti ali ji drzno nasproto-

vati. Če bi se kdo drznil in poskusil, naj ve, da si bo nakopal jezo vsemogočnega Boga in njegovih blaženih apostolov Petra in Pavla.

V Perugi, 17. septembra (1228), v drugem letu našega papeževanja.«

Kaj pa OFS?

Frančišek k uboštvu spodbuja tudi brate in sestre OFS v 15. členu vodila, ki pravi:

»1. Sestre in bratje OFS naj si prizadevajo, da bi živeli v duhu blagrov, posebno v duhu uboštv. Evangeljsko uboštv razodeva zaupanje v Očeta, daje notranjo svobodo in spodbuja k pravičnejši porazdelitvi bogastva.

2. Bratje in sestre OFS, ki morajo z delom in materialnimi dobrinami skrbeti za družine in služiti družbi, živijo evangeljsko uboštv na poseben način. Da bi ga razumeli in sprejeli, je potreben velik osebni napor in spodbuda bratstva v molitvi in pogovoru, skupna prenova življenja, posluš za smernice Cerkve in za potrebe družbe.

3. Sestre in bratje OFS naj se trudijo, da bi čimbolj omejili osebno porabo, da bi mogli bolje deliti duhovne in materialne dobrine z brati in sestrami, posebno z najbolj ubogimi. Zahvaljujejo naj se Bogu za dobrine, ki so jih prejeli, in naj jih uporabljajo kot dobri upravitelji in ne kot gospodarji. Odločno naj se uprejo porabništvu ter ideologijam in praksi, ki bolj cenijo bogastvo kot človeške in verske vrednote in omogočajo izkoriščanje človeka.

4. Ljubijo in gojijo naj čistost srca, ki je vir pravega bratstva.«

Razlaga skorajda ni potrebna. Za nas je pomembno le, da pogledamo vase in razčistujemo kateri del člana nam gre dobro od rok in kje se moramo še truditi. Priložnosti za izpolnjevanje tega člana je mnogo, vse kar moramo storiti je, da pogledamo okoli sebe.

Mojca Špende

Ljubitelj uboštv

Nekoč privil si male na srce, Gospod, jaz majhen spet želim postati in spet ubog – kar ne dobe bogati, preprostim Tvoje roke poskrbe.

(Alojz Kocjančič)

Papež Frančišek je lani decembra (2020), na praznik Brezmadežne, razglasil leto sv. Jožefa, moža božje matere Marije, ki bo trajalo do 8. decembra 2021. To je storil z apostolskim pismom *Patris corde* (Z očetovskim srcem). Tako so letošnje številke Frančiškovega prijatelja posvečene temu velikanu z začetka Jezusove zgodbe in nekaterim vzklikom iz njegovih litanij. Tokrat si bomo pogledali vzklik sv. Jožef – Ljubitelj uboštv (*Amator paupertatis*).

Najprej je potrebno povedati, da vzklik ni rezerviran samo za svetega Jožefa. Najdemo ga tudi pri drugih svetnikih, npr. pri svetem Antonu Padovanskem, pa pri svetem Roku, apostolu Judu Tadeju in seveda pri svetem Frančišku Asiškem ter sveti Klari Asiški. Ali so res vsi ti svetniki tako zelo zagovarjali revščino.

Uboštv = revščina?

V Slovarju slovenskega knjižnega jezika je uboštv enačeno s pojmom revščina in siromaštvo. Pri čemer vsi trije pomenijo pomanjkanje materialnih dobrin, ki se odraža v nezmožnosti človeka, da vzdržuje standard življenja, primerljiv s tistim svojih rojakov. V ekonomskem smislu je reven človek, čigar dohodek ne dosega praga, ki ga določi vlada

neke države glede na povprečno stanje v tej državi. Temu pravimo relativna revščina. Med tem ko absolutna revščina pomeni nezmožnost zadostitve osnovnih življenjskih potreb, kot so hrana, pitna voda, obleka in zatočišče. Svetovna banka uporablja tudi izraz skrajna revščina, ki ga opredeljuje kot dohodek, nižji od 1,9 ameriškega dolarja na dan (za leto 2013).

Na wikipediji najdemo zapisano, da mednarodne organizacije prepoznajo družbeno in ekonomsko neenakost, katere posledica je med drugim revščina dela prebivalstva, kot eno ključnih socialnih problematik. Za revščino je odgovoren kompleksen splet družbenih in individualnih dejavnikov, ki ga raziskujejo sociologi, ki še niso izdelali enotne teorije revščine. Večina pa zavrača ekonomistični model svobodne volje, po katerem je le posameznik odgovoren za svojo usodo in s tem edini vzrok za lastno revščino.

Generalna skupščina Združenih narodov je 17. oktober razglasila za mednarodni dan boja proti revščini. Papež Frančišek pa je 33. nedeljo med letom izbral za svetovni dan ubogih (letos bo to 14. novembra).

Uboštvo je središče evangelija

Čeprav slovar ne loči med uboštvom in revščino, pa vendarle je razlika, ki jo v Cerkvi gotovo poznamo. Medtem ko revščina pomeni, da ima nekdo zelo malo imetja. Pa uboštvo, ki so se ga z veseljem oklenili svetniki, pomeni, da so se prostovoljno odrekli imetju. Rečež

je prisiljen živeti v pomanjkanju, uboštvo pa si človek izbere prostovoljno. Svetniki so si ga izbrali iz ljubezni do Kristusa, ki je bil sam ubog. Sveti Frančišek Asiški se je z uboštvom celo zaročil.

Papež Frančišek je nekje zapisal, da je uboštvo v središču evangelija in brez njega ne bi o Jezusovem sporočilu razumeli ničesar. Kaže nam nenavezanost na stvari in moč ter oblast, zavedanje, da smo odvisni od Boga in drugih ljudi in sposobnost izpuščanja iz rok.

Ubog → v Bogu

Že sam izraz, da je nekdo ubog, govori, da je nekdo V BOGU, da se zanaša nanj in njegovo previdnost. Jezus tako uboštvo omeni v prvem blagru – Blagor ubogim v duhu, ki bi ga lahko preoblikovali tudi v: »Blagor tistim, ki odkrijejo, da je njihovo uboštvo povezano z Bogom.« V življenju se vsak dan zelo trudimo, da bi se rešili neprijetnega občutka, da smo v kakšni stvari slabši od drugih: nismo dovolj bogati, ne moremo imeti tega, si privoščiti toliko kot drugi ... čutimo se manjvredne zaradi svojih omejenosti, resničnih in namišljenih, in to nam ne da miru ...

Tako notranje (ne)razpoloženje ima lahko dve posledici: zavračanje samega sebe ali pretvarjanje in pretirano občudovanje ... in tako smo kar naprej v začaranem krogu mask in navidezne resničnosti.

Jezus pa nas uči, naj mirno sprejememo svoje nepopolnosti, saj nas Bog sprejema

take kot smo. Če zaupamo v Boga in položimo svoje življenje v njegove roke, začutimo vso lepoto življenja. Biti ubogi pred Bogom pomeni sprejemati sebe take kot smo. Brez popolne predanosti Bogu, ki nas ima rad, ne bomo nikoli dosegli notranjega miru. Uboštvo je tako najprej religiozna drža: povezano je z vero, torej s sprejemanjem ali zavračanjem Boga: še posebej pri tistem, ki misli, da zanj ni rešitve. Biti ubogi v duhu, pomeni se zanašati na to, kar je večno, na Boga Jezusa Kristusa in ne na to, kar hočemo mi. »On se dviga od spodaj, medtem ko gredo stvari prej ali slej na dno« (Giussani).

Sveti Jožef, ljubitelj uboštva

Ob vzkliki k svetemu Jožefu - *Ljubitelj uboštva* – lahko prepoznavamo, da se Jožef ni branil uboštva, v njem ni videl nič sramotnega. O premoženjskih razmerah svete Družine sicer ne vemo ničesar. A povsem utemeljeno smemo misliti, da so v Nazaretu živeli skromno, ubožno. Jožef je preživel sveto Družino z delom svojih rok. Čeprav je bilo uboštvo za svetega Jožefa težko, na njem ni opaziti nejevolje in obupanosti nad življenjem. Pri njem vidimo globoko vdanost in hvaležnost Bogu, ki skrbi za lilije na polju in hrani ptice pod nebom, kar kasneje izrazi tudi Jezus, ko naroča: »Ne bodite v skrbeh in ne povprašujte: Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali s čim se bomo oblekli. Saj vaš nebeški Oče ve, da vsega tega potrebujete. Išcite najprej Božje

kraljestvo in njegovo pravico, in vse to vam bo navrženo« (Mt 6,31-32). Jožef je užival srečo uboštva, uboštva v duhu, ki ga Gospod blagruje (Mt 5,3).

Ponižno, krotko srce, ki čuti potrebo, da moli, da se odpre Bogu, je dejansko srce prvega blaga. Uboštvo je tako dragocena vrlina, ki odpira vrata Božje skrivnosti. Vrlina, ki pa včasih lahko primanjkuje prav tistim, ki tej skrivnosti posvetijo celo življenje. Če teologije ne študirajo na kolenih, ne bodo razumeli ničesar. Veliko bodo znali povedati, a ničesar ne bodo razumeli. Samo uboštvo je sposobno sprejeti razodetje, ki ga Oče posreduje po Jezusu. (papež Frančišek)

O blaženo uboštvo!

Njim, ki ga ljubijo in se ga oklepajo, podarja večno bogastvo.

O sveto uboštvo! Tistim, ki se ga držijo in po njem hrepenijo, obljublja Bog nebeško kraljestvo (prim. Mt 5,3) in jim s trdno gotovostjo naklanja večno slavo in blaženo življenje.

O dobrotljivo uboštvo!

Gospod Jezus Kristus, ki je vladal in vlada nebo in zemljo, ki je rekel in sta nastala (prim. Ps 32,9; 148,5), se ga je oklenil bolj kakor česarkoli.

Sv. Klara Asiška, Prvo pismo Neži Praški, 15-17

Po različnih virih povzela Fani Pečar

Pij po poti 2021

Pater Pij nas je tudi letos poklical v Škofjo Loko. Tokrat smo se k njemu odpravili v nekoliko manjši zasedbi na kolesih. A to ni bil izlet, pač pa romanje: pot, ki ima za cilj srečanje, pot, ki je priprava in rast, da bi lahko bolj polno sprejeli dar, ki se mu približujemo.

Zbrali smo se v Šentvidu nad Ljubljano, nato pa se usmerili do Plečnikove kapelice s podobo Marije Pomagaj, kjer smo zmolili hvalnice. Naslednja postaja ni bila daleč naprej. Ustavili smo se v Sori, kjer v župnijski cerkvi stoji nov kip sv. P. Pija. Kakšna čudovita podoba! A še čudovitejši je pogled na Gospoda, ki tako močno sije iz svetnikovega življenja. Pa ne le v času njegovega zemelj-

skega življenja, ampak še danes, ta trenutek, ko smo pri njem zbrani. Hvaležni za besede tamkajšnjega župnika, ki nam je o njem mnogokaj povedal, smo še nekaj časa ostali v molitvi, pogovoru z Gospodom in p. Pijem. Bogu hvala za vse milosti, ki nam jih je podaril v teh trenutkih!

Od tam ni bilo več daleč do Škofje Loke. Koliko ljudi smo srečali, ki smo se jih razveselili! Dobro smo se okrepčali z okusno hrano, dobroto gostiteljev, dobro družbo in še posebej z družbo Gospoda in našega brata Pija. Adoracija, spoved, pričevanja, sveta maša ... Ali ni p. Pij gorel za to, da bi duše vodil k Bogu? Prepričana sem, da se mu je po njem vsak izmed nas vsaj za kak korak približal. Sedaj pa nas čaka prizadevanje, da prejete milosti ohranimo in pomnožimo, da bomo ob svojem času obrodili sad tega, kar je bilo v nas vsejano.

Katja Ceglar

Iz ravnice v Afriko in nazaj

Kje si se rodil in preživil otroštvo? Kako si doživel svojo družino, sovrstnike...

Moja življenjska pot se je začela na Prekmurski ravnici, v župniji Velika Polana, v času ko je Prekmurje za kratek čas - med 2 svetovno vojno - spadalo pod Madžarsko. V naši družini nas je bilo deset članov: ob očetu Štefanu in mami Kristini in šestimi otroki, še stara mama in stric Matija, očetov brat. Na otroštvo imam lepe spomine. Kot otrok sem se zelo veselil in lepo doživil žetev, mlatitev, koline... Posebno pa so mi ostala v spomini praznovanja kot je god sv. Štefana, župnijski praznik (proščenje), birma... ko so se pri nas doma zbrali sorodniki, botrina na slovesnem obedu.

V prvem razredu osnovne šole smo imeli tablice. Tablice smo »podedovali« skozi več generacij. Spomnim se, da je bila moja tablica že počena. V prvem razredu, takoj po zadnji učni uri, je enkrat na teden prihajal g. župnik in tej uri smo rekli verouk. Dobro se spomnim, da nas je učil s slikami.

Prvi dan šole sem seveda šel sam z maminim navodilom, da si naj izberem dobrega prijatelja. Tako sem sedel k največjemu fantu v razredu, ki je sedel v zadnji klopi, pa me je učiteljica kmalu postavila v prvo klop, ker sem bil verjetno majhen.

Po končanih štirih razredih osnovne šole v Mali Polani smo se preselili v enonadstropno šolo v Veliki Polani. Na šolskem dvorišču je bilo

zelo živahno, saj nas je bilo več kot 500 učencev. Po končanem pouku v šoli smo šli k verouku. V lepem spominu mi je ostala mesečna spoved in spomnim se dogodka, ko sem hotel s kamnom »obstreljevati« na novo postavljene drogove z »lončki« (izolatorji) za električno napeljavo, in me je sošolec opozoril: »Bili smo pri spovedi....«. Ja, kamen je takoj padel na tla.

Že v osnovni šoli si zaslišal Božji klic. Kako si se nanj odzval? Kam te je vodila pot?

Božjo previdnost vidim tudi v tem, da sva z bratom Jožefom skupaj hodila v višje razrede. Osnovno šolo sem končal v sedmem razredu in ugotavljal, kam bi šel naprej z sedmimi razredi. Ravnatelj šole je ob večerih rad zahajal k nam, mi je svetoval, naj naredim še osmi razred.

V tem dopolnilnem letu pa sva se z bratom srečala s fanti, ki so bili v šoli pri kapucinih v Osijeku in Zagrebu. To so bili trije: Štefan Balažic, Jože Horvat in Jože Kranjec. Skupne igre, beseda k besedi in sva z bratom sklenila, da napiševa pismo z željo, da bi tudi midva šla v gimnazijo h kapucinom. Oče in mama, sta bila navdušena. Na koncu šolskega leta, nekega junijskega večera, se je najavil p. Boleslav. Bilo je lepo srečanje.

Za praznik sv. Donata, prvega zavetnika Velikopolanske kapele, je bilo »proščenje«. Za župnijski praznik je prišel p. Donat. Srečanje sorodnikov je bilo, kot vedno, za »Donatovo« na domu moje mame. Iz Francije je prišla tudi teta z možem in sestričnima. Za torek naslednjega tedna smo se dogovorili, da naju bo p. Donat spremljal v Škofjo Loko.

Kako se je bilo živeti v novo okolje, daleč od doma? Prihod v Škofjo Loko? Kaj ste doživljali takrat, ko ste bili pregnani iz samostana?

V Škofjo Loko smo prišli v poznih urah. V kapucinski veliki obednici je bilo polno kapucinov. Sprejem je bil prisrčen, zelo živahen. P. Robert, takrat študent prvega letnika teologije, naju je nagovoril, da sva zapela »Šumijo gozdovi domači.« Na koncu naju je p. Avguštin, ki je bil magister kapucinskih dijakov, prijel za roki in peljal v pol mraku skozi molitveni kor pred glavni oltar. Na koncu molitev je bila tudi molitev za »mamo in očeta«. Takrat se mi je zbudilo domotožje in sem tiho zajokal.

Dijaki smo dobili prostor, ki je služil za kaščo. V tem prostoru smo imeli spalnico in učilnico.

Nekega dne pa nastane vik in krik na »porti«. Naši bogoslovci se prerivajo s fanti, ki hočejo s svojimi posteljami in opravo na silo priti v samostan. Kasneje so nam povedali, da so to bili fantje lesarske šole na Trati, ki jim pogorel internat in jih je uprava šole poslala h kapucinom. Kakšen teden pozneje spet zazvoni samostanski zvonec – zelo glasno in odločno. Na vhodu stojijo možje postave, »miličica«, za njimi pa skupina učencev, ki smo jih prej spodili. P. Boleslav je prišel do nas in naročil naj se tiho umaknemo na konec kapucinskega vrta, kjer je bil majhen gozdič in mala utica. Verjetno je naju z bratom zanimalo, kaj se dogaja in sva na skrivaj prišla v samostanski hodnik pri obednici. Srečala sva miličnika, ki naju je vprašal, kaj tu delava. Jaz sem ga samo plašno gledal, brat pa glasno in korajžno reče: »Jezusa so preganjali pa tudi nas preganjate...« Miličnik je samo rekel: »aa...« in šel naprej.

Družno življenje z dijaki lesarske šole, ki so bivali v naši sobicah, mi pa na hodniku, je trajalo kakšna dva, tri tedne. Nekega dopoldneva je prišel p. Boleslav v naš *razred* in rekel: »Štefan in Jožef, pripravita kovčke, gremo na avtobus«. Bili smo štirje, midva z bratom, p. Boleslav in Štefan Balažič. »Če vas bo kdo kaj vprašal, recita, da smo sorodniki.« Pot nas je peljala v Osijek. Na vlaku naju

je pater učil, kako naj pozdraviva brata vratarja v kapucinskem samostanu v Osijeku: »Hvaljen Isus«.

Kje je bilo tvoje prvo mesto, ko si kot novomašnik služil Bogu in ljudem?

V našem času so mašniško posvečenje delili že v petem letniku bogoslovja. Šesti letnik bogoslovja naj bi ob študiju služil za uvajanje v pastoralno delo na kaki župniji, bili smo neke vrste nedeljski kaplani. Iz Škofje Loke sem hodil v pastoralno pomoč po okoliških župnijah.

Po končanem šestem letniku sem dobil »dekret« za kaplana v Štepanji vasi, ki pa je bil kratke dobe, samo eno pastoralno leto. Sledila je služba kaplana v Mariboru, kjer sem prvič močno začutil, da sem »duhovnik za ljudi«. Pri verouku sem imel tri razrede. Bilo je veliko otrok. Pred vsakim vero-ukom sem imel notranjo molitev: »Gospod, daj mi milost, da bom imel vsakega otroka enako rad«.

Pot te je peljala tudi v Italijo. Nam lahko nekaj več poveš o tem (Marijino delo)?

Po šestih letih duhovništva mi je p. Štefan, provincial, predlagal študij kateheze v Rimu, ker naj bi bil uspešen pri delu z otroki... P. Jože Kunšek me je izbral tudi za člana v Medškofijskem katehetskem svetu. Mene pa je bolj privlačevalo gibanje Ognjiščarjev (Fokolarinov), ki sem jih spoznal v Trentu (Italija), kjer sem eno leto študiral teologijo. P. Jože, takratni provincial – sam velik navdušenec nad »Idealom« (tako so tudi nekateri imenovali gibanje), me je spodbudil za t. i. »Scuola Charis«, šola za redovnike, ki je bila takrat v kapucinskem samo-

stanu v Albano Lazziale, ob Albanskem jezeru, ne daleč od Castelgandolfa (letna rezidenca papežev).

Bilo je avgusta 1978, ko sva z minoritom, p. Jožetom Osvaldom, odpotovala v Rim. Še se spomnim, kako sva slonela na oknu vagona (hitrost vlaka je takrat bila primerna takratnemu času...) in se pogovarjala o najini prihodnosti: njega so privlačili misijonski kraji, misijonsko delo... mene pa, da se spet kmalu vrnem v domači kraj, v mojo lepo Slovenijo in delo z otroki...

Čeprav sem Marjino gibanje spoznal v Trentu in se v Sloveniji redno srečeval – ne samo na »maria-polih«, ampak tudi na našem rednem redovniškem srečanju »fokolarinov«, mi je »Scuola Charis« bila ponovitev noviciata. Tako smo tisto leto v »naši šoli« bivali, se učili, živeli... redovniki iz več kot 30 različnih ustanov.

Prvo pravilo je bilo, »da bi bili vsi eno...«, Jezusovo naročilo. V tem skupnem življenju ni bilo velikih teorij, predavanj, ampak konkretno življenje. Jaz sem bil takoj zadolžen za kokoši, zajce in vrt, skupaj s p. Jožetom. Drugi za kuhinjo, perilo... Denarne pomoči nismo imeli: z delom lastnih rok smo se preživljali. Kakšen krat sem šel maševat na bližnje pokopališče, denar je šel v skupno blagajno. Zjutraj zgodaj smo duhovniki hodili maševat raznim redovnicam, verskim ustanovam, ... vse tja to Castelgandolfa – tudi to je bil vir dohodka. Karkoli smo zaslužili, prejeli v dar, je šlo v skupno blagajno. V osebnem žepu ni smelo biti niti ene lire.

V tujini si doživljal odprtost in drugačnost. Kje je dozorel tvoj misijonski poklic? Rekel si »da« Gospodu, da želiš iti v misijone. Kaj pa jezik?

V taki družbi, ki smo jo živeli v šoli »Charis«, se spontano učiš sobivanja z različnimi ljudmi. Nekateri so komaj kaj govorili italijansko. Tudi moj »sopotnik« Jože se je sprti učil italijansko.

V šoli sem živel sproščeno, veselo in prišel je trenutek... podrobnosti se ne spomnim. Spomnim se samo to, da je bilo poleti, ob enem vodnjaku, nekje opoldne, nekoga sem čakal in tisti tihi glas... »kako me imaš rad?« Šola me je že precej spreme-

nila. Tisti občutek, ki sem ga imel prej: »Moja lepa Slovenija, delo z otroki, biti med njimi, moji domači...« počasi stopajo v ozadje. Rekel sem – skoraj na glas: Dajem ti vse, kar sem do sedaj imel rad.

Bil je dan odhoda. Vračam se domov, skoraj po letu dni šole. V šoli je bila navada, da imeli vedno en lep »Addio«. Na koncu večerje, nagovorov, itd, še sedaj slišim glas p. Bonaventure, našega vodja: Placid, sem slišal, da si pripravljen iti v misijone? Si pripravljen iti v Srednjo Afriško Republiko). Rekel sem svoj »SI«. »Basta così!« je bil odgovor in da »Vse drugo bomo mi uredili«. To je bil dogovor s Genovskim provincialom, da bi naj jaz šel v misijon.

Drugi dan sem bil že v Ljubljani. V Ljubljani sem šel pozdravit p. Štefana Balažica, ki je bil takrat provincialni minister. Po pozdravu sem mu omenil misijon. Rekel mi je, naj grem domov pozdravit svoje domače. Drugi ali tretji dan me je poklical naj pridem v Ljubljano. Prišlo je pismo iz generalne kurije. Odšel sem v Švico, v Fribourg, kjer sem se učil francoščino.

V samostanu v Fribourgu je bilo veliko bratstvo – morda 30 bratov. Uradni jezik v samostanu francoščina. Nemško govoreči Švicarji so imeli posebno mizo.

Vpisal sem se na univerzo in še sedaj slišim: »5. skupina (ti že odlično govoriš francosko), potem 4.. vse do prve, ki pa smo samo gledali in si pomagali, nekateri z nemščino, angleščino... V skupini nas je bilo 12. V glavnem neevropejci. Prvo smo si pove-

dali, kako nam je ime. Kako ti je ime? Comment t'appelles-tu? In potem poklic. Predavateljico sem kar po italijansko vprašal, kako se reče »duhovnik«. In mi lepo pove: «prêtre».

Ob nedeljah sem nadomeščal Angela na njegovih »župnijah«, ker je bil na dopustu. Ko se je vrnil br. za romanje Slovencev v Einsiedl, pa sem pomagal ob nedeljah br. Fidelisu, ki je bival v Zürichu.

Neke noči sem tako živo sanjal o neki afriški tržnici, polno afriških sadežev, Afričank, vse živo in pisano, kot, da sem bil v drugem svetu. Bilo me je malo strah. To sliko sem pozneje resnično videl v Bouaru na tržnici.

Iz Švice sem se vrnil v Ljubljano za misijonsko nedeljo in prejel od g. škofa Leniča misijonski križ. Drugi dan me je p. Štefan Balažic odpeljal v Genovo, kjer sem se skupaj s tremi drugimi brati pripravljaj na odhod v Afriko: viza, cepljenje. Sam g. škof Armando, novoustanovljene škofije Bouar, nas je prišel iskat in takoj me vprašal: »Kaj pa te veseli?« Povedal sem, da tisto praktično, da sem vrtel Offset stroj na Mariborski škofiji in da se na to spoznam. Tako smo nabavili potrebne stroje, s katerimi sem potem delal v Bouaru.

Stopil si na afriška tla? Kakšni občutki so te prevevali? Kakšen je afriški človek? Kaj se od njega lahko naučimo? Kako živijo uboštvo v Afriki?

Ko smo se dobro pripravili, smo odpotovali iz Nice naravnost za Bangui, glavno mesto SAR (Srednja Afriška Republika). Prvi stik z Afriko je bil postanek v glavnem mestu Čada, v Ndjamini, kjer so nam sporočili, naj ne zapuščamo letala, ker je takrat v Čadu divjala državljanska vojna.

Bangui je tik ob reki Oubangui, ki je naravna meja s Kongom. Na letališču je tropska klima. Na kontroli, carinik pristrčno pozdravi: dobrodošli v naši deželi in mi pove, da imamo Jugoslovani svojo ambasado in je lepo, če jo obiščem. Na Sprejemnem centru je zelo živahno: misijonarji in misijonarke iz raznih škofij in misijonov. Govori se v francoščini, ki pa je že afriška francoščina. Tu pa tam bolj potihlo še italijansko.

Omenim g. škofu priporočilo za obisk Jugoslovanske ambasade. Seveda, je rekel, in sva jo šla iskat. Najprej naju napotijo na Rusko ambasado, potem le zagledam Jugoslovansko zastavo. To bo! Pozvonim na vratih, ambasado obkroža visok zid. Zaslišim: »Ko tamo?« »Ovdje jedan iz Jugoslavije«. »Uđite, uđite«. Lep sprejem. Z ambasadorjem govoriva v francoščini, povem kdo sem in prestavim mojega g. škofa. Odpelje naju v veliko klimatizirano sprejemnico in postreže s pijačo. »Če boš kaj potreboval, se kar na nas obrni«, mi je v slovo rekel ambasador.

Čez dva dni se naša pot nadaljuje proti severu. Misijonarji, ki so nas prišli iskat, se šalijo in tolažijo, da bodo zadnji kilometri asfaltirani. Prvi postanek je bil na misijonski postaji Baoro. Vodijo jo Karmeličani. Osvežilna pijača... nič več klime, vroče... V poznih urah pridemo v Bouar, misijon sv. Jožefa. Agregat še deluje, misijonarji nas čakajo: pristrčno, veselo... Čaka nas italijanska mineštra, ki pa je imela afriški okus. Kmalu gremo spat. Vse utihne, luči ugasnejo. Na mizici imam petrolejko in vžigalice. Čez posteljo spustim mrežo proti komarjem in mrčesu. Od utrujenosti še nič preveč na čutim domotožja. Z brati smo hitro udomačeni.

Najprej pride na vrsto učenje vožnje z avtomobilom. Nisem še imel voznškega izpita. Za vajo so mi dali citroenov avto in počasi sem vozil. Malo mi je pomagal domačin, ki je delal v »misijonski garaži«. In sem že vozil ...

Na svečnico, 2. februarja, sem naredil voznški izpit, ki še danes velja. Saj nisem bil briljanten na izpitu, pa me je p. Agostin tolažil, da je v izpitni

komisiji član župnijskega pastoralnega sveta in da bo šlo. Od šest kandidatov smo trije naredili. Z nadaljnjo vožnjo, seveda bolj previdno, sem izpopolnil svojo vozniško veščino.

Prve dni sem se največ družil z otroki in od njih dobival besedni zaklad.

Kmalu so me poslali na drugo misijonsko postajo, blizu Kameruna. Tukaj sem prvič sam maševal v sango in tudi pridigal. Spomnim se, da sem od neke podružnice peš šel z domačinom. Bilo je vroče, jaz pa brez kape. Hitro mi je dal svojo, rekoč, za tebe bo naše sonce nevarno. Pozneje nam je naša zdravnica dr. Ione Bertochi povedala, da imajo afriški ljudje zaščitni sloj trde masti med kožo in kostjo, debelo približno pol centimetra, ki jih ščiti pred soncem.

Zvečer sem spremljal misijonarko s. Pijo na obisk neke družine. Zunaj, pred hišo ob ognju, so naju lepo sprejeli. Me predstavi: fini bwa missionnaire (novi duhovnik, misijonar). Njej ponudijo manjoko, meni pa banane in drugo sadje, ker še nisem bil vajen njihove hrane.

Prav na tem misijonu sem zbolel, najprej ledvični kamni, potem pa slabost. Včasih smo šli loviti ribe na reko Mambere in tam sem neprevidno pil vodo iz reke. Peljali smo se čez mejo v Kamerun, kjer so imeli ambulanto in so mi dali injekcijo proti ledvičnim kolikam. Ker mi je bilo vedno slabše, sta me p. Agostino (moj predstojnik) sestra Pascale odpeljala v Bouar. Težave niso nehale, zato so me po šestih mesecih poslali v Italijo. Poleg ledvičnega kamna sem dobil še hepatitis. Po enem letu zdravljenja v Ljubljani sem se ponovno vrnil v mojo ljubo Afriko.

Tokrat sem zgradil tiskarno. Prišli so stroji za tiskanje in tiskal sem prve katekizme za otroke. Ob nedeljah sem pomagal br. Enzu na njegovih podružnicah: poti so bile dolge tudi po 80 km. Čez čas pa sem prevzel pastoralno oskrbo v vojaškem okolju Bouara, v cerkvi, ki so jo zgradili francoski vojaki.

Tvoja nadaljnja pot te je peljala za kratek čas v Slovenijo, potem pa v Avstrijo. Kakšno je bilo tam tvoje poslanstvo? Kakšen je slovenski človek na avstrijskem Koroškem? Kako je mineval čas, ko si bil na Koroškem? Česa bi se lahko mi naučili od njih in oni od nas?

V času slovenske osamosvojitve sem se vrnil domov. Zdravje ni bilo dobro. Zbolel sem za malarijo in bil hospitaliziran na kliničnem centru v Ljubljani. Potem so me predstojniki nastavili za kaplana v Celju. Mikal me je Maribor, spomin na mladost. Br. Vinko me je vzel k sebi na Studence. Toda ne za dolgo. Takrat je v Celovcu »usihal« br. Jakob Vučina, dolgoletni dušni pastir na dvojezičnem Koroškem. Predstojniku se je zdelo prav, da se br. Jakob vrne v domovino in da ga jaz zamenjam.

V Celovcu sem spoznal popolnoma drugačen svet, kot je bil tisti v Afriki. Avstrijska kultura je močno odsevala tudi v samostanskem življenju. Kar celih 18 let sem živel med Korošci. Lepi spomini na pastoralno pomoč po raznih dvojezičnih župnijah. V lepem spominu so mi ostali ljudje na Radišah, v Globasnici, Železni Kapli, tudi na Zilji...

V čem me je obogatila Avstrija, predvsem pa bratje takratne Dunajske province? Čeprav standardno višje kot v moji domovini, so živeli skromno. V Avstrijski Cerkvi je bila zelo očitna laiška navzočnost v cerkvenih ustanovah. Po njihovih cerkvenih uradih sploh ni bilo duhovnika. Vodenje laikov je močno zaznamovalo tudi liturgično življenje. Rad sem imel »Pfarrkaffee«, druženje ljudi po maši. Morda prav to druženje po maši manjka v slovenskem župnijskem prostoru.

Vrnitev v Slovenijo? Ljubljana, Škofja Loka, Vipavski Križ. Kako si se spet vživel v naše razmere? Mnogi opažajo, kako rad se vrneš v Vipavski Križ in da se tukaj dobro počutiš? Kaj je lepega na Primorskem?

V kapucinsko Dunajsko provinco je prihajalo na pomoč vedno več bratov iz Poljske. Večina jih

je študirala teologijo v Gradcu. Dobro so obvladali nemški jezik. In ko sem videl, da je večina bratov v Celovškem samostanu iz Poljske, sem zaprosil br. Štefana, ki je bil takrat provincialni minister, da se vrnem domov. Za nekaj časa me je nastavil v Ljubljani, potem pa sem šel v Škofjo Loko. Po njegovem odhodu v generalno kurijo, sem zaprosil br. Primoža, ki je nasledil br. Štefana, za premestitev v Vipavski Križ.

Prišel sem v lepo, urejeno, harmonično bratstvo v Vipavski Križ in v čudovito lepo Vipavsko dolino. Kmalu sem spoznal, da ni samo lepa dolina ampak da ima tudi dobre ljudi. Med dobrimi ljudmi pa se človek dobro počuti.

Kako živiš uboštvo (to je tema te številke)? Kako naj bo človek ubog? Kaj lahko sporočiš ljudem, ki omagujejo in se težko odločajo, bodisi za čisto vsakdanje stvari ali pa za Boga?

Uboštvo in pokorščina hodita z roko v roki. Še dobro se spomnim besed p. Bonaventura iz šole *Charis*: »Po predstojniku ti Bog govori, nekaj ti želi povedati. Morda predstojnik tega ne ve, ampak ti ga ubogaj.« V tej obljubi sem odkril temelj našega odrešenja: »...in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu«. (Flp 2,8). Nenavezanost na materialne dobrine pa me dela svobodnega. To je milost!

Še kakšna misel za bralce...

Dragi bralci FP, sam naslov te naše revije nas vabi, da uresničimo veliko vrednoto: *biti prijatelj*.
Pogovarjal se je br. Vlado Kolenko

Kdo bo prevzel odgovornost?

Prvi šolski dan, tu so novi otroci, ki so mi zaupani za poučevanje, šestošolci, ki so na začetku še plahi, čez leto se razživijo. Začnemo s spoznavanjem – to je temeljno zanje, saj so se po petih letih pomešali in se med seboj ne poznajo, in zame, ker bomo skupaj preživeli kar veliko časa. Na vsak list sem napisala svojo trditev, listi so krožili med njimi in če so se strinjali, so se pod misel podpisali. Ukvarjali smo se z na videz banalnimi trditvami: rad se vozim s kolesom; poletja si ne predstavljam brez sladoleda, in bolj pomembnimi, kot je: drugim vedno rad priskočim na pomoč. Pri sladoledu so se prav vsi podpisali, takoj smo našli neko skupno točko in ugotovili, da čeprav se še ne poznamo, imamo že veliko skupnega in na tem lahko gradimo našo razredno skupnost.

Drugim rad priskočim na pomoč je bila trditev, kjer so se v enem razredu prav vsi vpisali, v drugem pa ne. Meni je vzelo sapo, posebej potem, ko mi je dotična deklica povedala, da ona že ne bo nikomur pomagala, ker nikogar ne potrebuje. Vprašala sem jo, če njej pomagajo in kako se počuti, ko ji. Ona je suvereno odgovorila, da ji pomagajo, da to tudi pričakuje, a sama misli, da njej pač ni treba pomagati nikomur. Ne znam vam opisati svoji notranjih občutkov, nenkrat sem se počutila kot v nekem ameriškem resničnostnem šovu, med nama je manjkal le mobilni telefon, ki bi bil seveda obrnjen proti njej in bi se snemala, svoj nastop pa potem objavila na Tik-toku – ponosno, kako je zagovarjala svoje stališče. Nekaj spodbudnih besed v smislu, naj poskusi pomagati drugim in bo videla, da bo nenazadnje osrečila tudi sebe, ni dobilo kakršnega odmeva. Deklica je vztrajala pri svojem

in bila ob tem še zelo zadovoljna. Kaj pa ostali? Vsi so bili tiho, nihče ji ni upal reči, poskusi kdaj, boš videla ... Malce tudi zato, ker se še ne poznajo, a ko zdaj gledam nazaj, se mi zdi, da je to zrcalo slovenskega družbenega trenutka.

Trenutno smo izjemno razdeljeni in razdvojeni, niti ne veš več, kje bi našel svoje miselno zatočišče. Še več, mnogi svojo moč zlorablajo. Bodo odgovarjali za svoje besede, ki povzročajo konkretna zlobna dejanja? V mislih imam vse tiste ljudi, ki o medicini nimajo pojma, ja, nimajo pojma, in so naenkrat postali »strokovnjaki«. Še več – moč in zaupanje ljudi so si pridobili zaradi čisto drugih znanj, zdaj to moč zlonamereno, seveda v veri, da so novodobni »preroki«, zlorablajo. Kakšne posledice imajo njihove besede? Konkretno, težke in povzročajo veliko krivic. Celo smrt.

V naši družini smo proti COVIDU-19 cepljeni čisto vsi. Naredili smo torej vse, kar je v naši moči, da bi lahko kot družba živeli čim bolj normalno. Zgodil se je prvi šolski dan, v sinovem razredu so z največjim veseljem sprejeli sošolca, ki je bil eno leto odsoten zaradi borbe z rakom – z oslabljenim imunskim sistemom je s sošolci preživel dve uri. Naslednji dan so ostali doma, v karanteni, ker je bil eden od sošolcev okužen. Edini cepljeni v razredu je trenutno moj sin – ker ostali niso, se šolajo na daljavo. Tudi moj sin – hmmm, mu ni kratena pravica do izobraževanja v šoli? Cinizem bom pustila

na strani, ker ni na mestu, bolj me skrbi, kako bo z njegovim sošolcem, ki je prebolel raka in molila, da ostane zdrav, zanj je lahko okužba usodna. Ja, usodna! In nenazadnje me skrbi tudi za sina, ki ga zdaj sošolci ozmerjajo, da je neumen, mu govorijo, da bo kmalu umrl, ker so ga zastrupili, da se oni nikoli na tem svetu ne bodo cepili ... Naši dolgi družinski pogovori so protiutež, a saj veste, kako pomembno je v najstniških letih vrstniško mnenje. Kdo bo za vse to prevzel odgovornost? Tisti, ki govorijo zagotovo ne, na plečih zdravnikov in zdravstvenega osebja se bo vse lomilo. In na plečih učiteljev, ki bomo potem, ko se bodo v šolo vrnili tudi tisti otroci, ki se zaradi mask sedaj šolajo na domu, krpali primanjkljaje. Ni kaj, tu je porast samooklicanih »edpidemiologov in profesorjev« vseh vrst.

Po eni strani živim življenje v veliki hvaležnosti, za vse, kar mi je dano, mislim, da ljudje še nikoli nismo imeli toliko priložnosti, kot jih imamo danes in ob sebi imam dobre ljudi. Po drugi strani me je strah, strah me je – ulic, kričanja in vpliva, ki ga posamezniki izkoriščajo. Iz vsem mogočih vrst prihajajo: cerkvenih, posvetnih, levih, desnih, srednjih ... Lahko je zanetiti plamen, lahko je ljudi spraviti na ulice, težko je pogasiti in začeti graditi na pepelu, težko je podivjane ljudi pomiriti ... Zato me je strah. In se sprašujem, kdo bo za vse prevzel odgovornost. Ne šele potem – zdaj, na tej zemlji.

Mateja Fetrin Novljan

Jure, služabnik Jezusa Kristusa

Kdo sem? Na vprašanje, kdo sem, bi lahko odgovoril s Pavlovimi besedami iz Pisma Rimljanom (Rim 1,1), le da jaz namesto Pavel imenujem Jure. »Jure, služabnik Jezusa Kristusa, poklican za apostola, odbran za Božji evangelij.« Svojo poklicanost resnično čutim kot apostolstvo veselega oznanila – evangelija. Najprej nekaj o tem, kdo sem. Moja otroška in deška doba se je dogajala v osrčju pohorskih gozdov, natančneje v delu gozdne simfonije miru, ki so ji predniki predavnimi stoletji dali ime po diakonu Lovrencu. Tam sem se kot prvorojenec rodil očetu Ludviku in materi Danici. Za mano so lepoto pohorskih gozdov ugledali še brata Rok in Luka ter sestra Monika. V deški dobi sem kot kmečki otrok spoznaval lepoto stvarstva in po stvarstvu prihajal v prve stike s Stvarnikom. V tej rosnosti dobi se je nevede rodil duhovniški poklic.

Za svoj duhovni poklic »krivim« zgled staršev in širše družine (dedek, babica), nato zgled duhovnikov, ki so v moje življenje vstopali zelo človeško, »normalno« in hkrati tako zelo »vzvišeno«. V družini sem imel priložnost gledati dva duhovnika, očeta in mater, ki sta svoje krstno duhovništvo resnično živela v zvestobi obljubam. Velikokrat sem videl, kako je moč zakramenta zmagala nad čisto človeškimi, egoističnimi težnjami, ki bi lahko skupno življenje popolnoma uničile. V takšnih situacijah sem videl, da je v ozadju nekaj veliko večjega kot zgolj želja človeka. Potem so se mi pa po smrti obeh dedkov in ene babice postavila velika življenjska vprašanja. »Vso to pehanje je za koga? Na koncu bodo in so vsa naša prizadevanja pokrita z zemljo?« To je me je zelo mučilo in mir sem našel ob prebiranju Svetega pisma. Našel sem mir ne pa tudi odgovorov. Dokončna odločitev pa je padla, ko sem začel sam prihajati k sveti maši in

se enkrat zalotil pri misli: »Kako bi bilo, če bi ti stal na drugi strani oltarja?« Po tistem mi je bilo jasno, da moram vsaj poskusiti. Odločitev je bila še toliko težja, ker nisem maral javnega nastopanja. Nikoli nisem želel ministrirati, brati berila ali prošenj. Groza me je spreletela, ko sem slišal, da so iskali bralce za pasijon. Nobeno delo mi ni bilo težko, nastopati pa nisem maral. Zato je bil moj korak, sicer majhen za človeštvo ampak strašansko velik zame. Zelo sem hvaležen, da sem imel v tistih časih ob sebi takšnega župnika, ki je prepoznal klic v duhovništvo. Ker sem na začetku okleval, sem mu povedal, da bi se vpisal samo na Teološko fakulteto. Kot laik. Potem bi pa videl kako naprej. Ko je zvečer prišel na obisk, mi je stisnil roko in rekel »pogum velja. Zdaj greva najprej k škofu, da te predstavim in potem k rektorju.« Tako se je začelo. Rekel sem si »Pa naj bo!« In je tudi bilo.

Leta 2013 sem po rokah takratnega ordinarija, dr. Marjana Turnška, prejel mašniško posvečenje in bil postavljen za kaplana župnij Ravne na Koroškem, Kotlje in Strojna. Zelo rad pogledam nazaj v tiste čase odločanja in se iskreno nasmejim vsem neumnostim in izgovorom, ki sem jih iskal, da bi še malo ostal »zunaj«. V kritičnih situacijah, ko se je bilo potrebno hitro odločiti, sem se zelo pogosto odločil narobe. Večkrat samo zato, da sem pridobil čas za razmislek. V tem primeru sem se odločil prav. Če si se bilo potrebno odločiti danes, se bi odločil enako kot sem se pred sedemnajstimi leti.

Jure Sojč

Ferate

V zadnjem času so tudi v Sloveniji zelo popularne ferate, pa si najprej pogledjmo kaj sploh so ferate in kako se med seboj razlikujejo.

Ime izhaja iz italijanščine »via ferata«, »železna pot«, s čimer so Italijani poimenovali tiste zahtevne poti (predvsem v Dolomitih), ki so bile opremljene z železom (klini in jeklenicami – po domače »zajlami«).

V slovenskem prostoru pa se je uveljavilo malo drugačno poimenovanje: tiste poti v hribih, ki so opremljene s klini in jeklenicami in vodijo na kak vrh, imenujemo zavarovane plezalne poti (npr. Hanzova pot na Mojstrovko ali na Prisojnik, Kopiščarjeva na Prisojnik, Kopinškova na Ojstrico, pot čez Plemenice na Triglav, ...), ferate pa ne sodijo med planinske poti, ampak med športne objekte, običajno so narejene v sredogorju, z lahkim in hitrim dostopom in ni nujno da vodijo na kakšen vrh. Značilnost ferat je tudi, da so vseskozi opremljene z jeklenico in ne samo na posameznih mestih kot je to pri zavarovanih plezalnih poteh. Ferate so različno dolge, običajno pa se po njih vzpenjamo od pol ure do dveh ur. Jeklenice nas običajno peljejo po skali, nekatere ferate pa imajo tudi mostove ali stopnice iz jeklenic, npr. čez reko ali z enega hriba na drugega.

Ferate omogočajo nekaj vmes med pohodništvom in plezanjem in se jih označuje z zahtevnostjo od A do F. Ferate so vedno enosmerne: vedno naj bi se po njih šlo samo navzgor, sestop je urejen po drugi strani. Večkrat se nahajajo v bližini kakšnih turističnih ponudb.

Ferate zahtevajo posebno opremo, t.i. samovarovalni sestav (»ferata kit«): ta je sestavljen iz samovarovalnega kompleta, plezalnega pasa in čelade. Samovarovalni komplet ima dve vponki, s katerimi se vpenjamo v jeklenico in nas v primeru padca ali zdrsa zaustavi. Vsekakor mora biti samovarovalni komplet kupljen v trgovini, doma narejeni so smrtno nevarni in dajejo občutek lažne varnosti. V ferati zelo prav pridejo tudi rokavice za boljši oprijem jeklenice. Ponekod si je možno v bližini ferat opremo tudi izposoditi oz. najeti (npr. ferata Mojstrana).

Ferat zahtevnosti A skoraj ne srečamo, pri njih gre bolj za sprehod, kjer se imamo možnost vpeti in varovati. Zahtevnost B pomeni, da obstajajo že nekatera izpostavljena mesta in pri napredovanju uporabljamo tudi roke, a zahtevnost B ni prezahtevna za povprečnega začetnika. Zahtevnost C že malo pokaže zobe, saj plezanje zahteva nekaj moči v rokah in pa tudi občutka za plezanje, uporabo trenja in

podobno. Zahtevnost D je za tiste, ki so se prej že kalili v manj zahtevnih feratah in vsebujejo lahko daljše previsne dele, kjer pride zelo prav tudi posebna dodatna oprema za počivanje.

Ferate so običajno na začetku opremljene s tablo, skico poti, kjer so tudi označena mesta in njihova zahtevnost ter kratka navodila o opremi.

Kot druge aktivnosti v hribih se tudi »feratanja« nikar ne lotimo sami, ampak za to obstajajo tečaji ali pa se pustimo peljati v ferato kakšnemu izkušenemu feratarju. K sreči pa so tudi same ferate zastavljene tako, da je običajno najzahtevnejši del prav na začetku – to z namenom, da že na začetku dobimo občutek, ali je ferata primerna za naše zmožnosti.

Naštejmo nekaj najbolj znanih slovenskih ferat, pri čemer bom navedel take, ki so primerne tudi za začetnike:

Ferata Havadnik: ferata zahtevnosti C, nahaja se v Gozdu Martuljku, poteka v strugi potoka Havadnika in ponuja hladno osvežitev v poletnih mesecih, v času višje vode pa je zaprta.

Pogačnikova pot Šmarno goro: gre za kratek del »plezalne« poti na Šmarno goro, zahtevnost B, dobrodošla je predvsem zaradi bližine Ljubljane in kot poligon za vajo.

Furlanova in Otmarjeva ferata na Gradiškoturo: prva je zahtevnosti B/C, druga je nadaljevanje prve, a zahtevnosti C, pripeljeta nas prav do vrha. Več o njej sem pisal v številki 2/2019 Frančiškovega prijatelja. Aktualni sta predvsem spomladi, ko je v visokogorju še sneg, kot priprava na letno hribovsko sezono.

Ferata Mojstrana oz. Grančičšče: gre pravzaprav za dve ferati (modro in rdečo), ki potekata vzporedno na isti vrh, zahtevnosti B in C, prva primerna kot ferata za začetnike.

Ferata Mučevo: Koroška ima po novem svojo ferato, nahaja se med Mežico in Črno na

Koroškem, tudi tu gre za dve ferati, za nas je zanimiva lažja z oceno B/C, njena posebnost pa je viseči mostiček.

Naj te pa ne začudi, da ferate med planinci velikokrat ne vzbujajo prevelikega spoštovanja. Priznam, da tudi sam delim to mnenje in sicer bi na kratko to lahko izrazil s prispodobo, da so ferate v odnosu do hribov to, kar je McDonald's v primerjavi z domačim nedeljskim kosilom. So hitro, intenzivno, adrenalinško in močno doživetje, kjer je manj časa za opazovanje lepote narave, več pa za merjenje in preskušanje lastnih moči, ampak v ritmu in duhu (pomanjkanja) časa, ki ga živimo, je tudi to lahko občasen nadomestek ali popestritev. Naslednjič pa bom spet pisal o pravih hribih ...

br. Matej Nastran

Čudovit teden

Od nedelje 8. avgusta in do praznika Marijinega vnebovzjetja smo imeli FRAMAŠI (Franciškova mladina) z duhovnimi asistenti (br. Matejem, s. Sabino in br. Ambrožem) s prijatelji čudovit teden.

Nočna nevihta s hudimi nalivi, v kateri smo se peljali Valentina, br. Ambrož, jaz, kitara, čelo in naša prtljaga iz Ljubljane na severozahod, nas je nekako predramila. Čutili smo prijetno odprtost nevednosti tega, kar nas čaka v tem tednu in po njem... Sestra Sabina nam je z nasmeškom odprla vrata tople župnijske hiše v Logu pod Mangartom. Drugi so po 'spoznavnih' igrar že spali. V veselem pričakovanju dogodkov naslednjih dni, smo zaspali.

Naš tipičen urnik je izgledal približno takole: zajtrk smo imeli ob 7.30, sledila je molitev hvalnic, nato smo imeli katehezo. Sledilo je kopanje v bližnjem tolmunčku, kartanje ali spanje, pa kosilo ob pol dveh. Po času za osebno molitev in razmišljanju ob Svetopisemskem odlomu je sledil sprehod. Zvečer smo imeli možnost tihe molitve v cerkvi (od našega doma oddaljeni 3 metre) ter sveto mašo. Nato večerja, druženje, večernice in sladko spanje. Za dobro kosilo, bolj nagovorjujočo molitev in sveto mašo ter pomiti pribor smo poskrbeli Svizci, Kozorogi in Orli. Ja, prav si uganil, to je bilo nas 13 razdeljenih po skupinah. Za te vrste tipičnim dnevom je sledil druge vrste tipičen dan, ki je bil, da smo bili cel dan v hribih, kjer smo tudi molili in (po možnosti) imeli kateheze ter plavanje.

Tema počitniško-duhovnega tedna je bil sveti krst. Vsak dan je nekdo drug izmed nas predstavil en vidik tega zakramenta, ki je uvertura za krščansko

življenje. Ko smo bili v tipičnem dnevu (prve variante) smo eno dopoldne po skupinah tekmovali v iskanju predmetov, ki spominjajo na krst ter krst odigrati. V tipičnem dnevu variante 2 (t. j. cel dan v hribih) nam je Andreja med katehezo ob koči povedala, da se krščuje otroke že od 2. stoletja naprej, morda pa so jih krščevali že od 1. stoletja skupaj z njihovimi spreobrnjenimi starši. Katja nam je med katehezo predstavila, kako je sveti Frančišek živel svoje krstno poslanstvo. Br. Ambrož pa je krst in odločitev za težke in pomembne odločitve v življenju primerjal s potopitvijo v hladno jezero: na začetku je težko, ker nas zebe in se obotavljamo, a ko se predamo vodi ter zaplavamo, se počutimo žive in svobodne, začnemo uživati.

Ja, in v tem tednu smo imeli veliko priložnosti, da pogumno, 'zaplavamo' oz. se povzpnejo preko svojih strahov. Zato smo lahko tudi čas po katehezah - v naravi - doživljali zelo duhovno. Občudovali smo mogočno stvarstvo in znotraj njega spoznavali sebe in svoje zmožnosti. Najvišji hrib, ki smo ga dosegli, se imenuje Montaž. Nahaja se na italijanski strani. S svojimi 2753 metri nadmorske višine je druga najvišja gora v Julijskih Alpah. Da smo se povzpeli na vrh, smo po lestvi iz zajl plezali po navpični steni kakšnih 60m. Enkrat drugič smo šli tako visoko, da smo prispeli do ledenika. Pogumni smo se želeli povzpeti še više, pa nas je zaustavil grom in pogled na ogromen kos ledenika, ki se je v trenutku zrušil pod svojo težo za par metrov nižje. Da, res je pomembno, da smo pogumni, a treba je tudi biti pozoren na okoliščine in jih upoštevati.

Enkrat med potjo smo zaslišali, da ena skupina pohodnikov poje znane krščanske pesmi (Luč, Ama-

ising Graise, Cross ...). Združili smo glasove in se prijetno sprehajali na poti nazaj do avtov. Všeč jim je bilo naše večglasno petje pesmi Marija skož' življenje.

Ko človek dlje časa hodi, se sooči s sabo, lažje opazuje, kaj se mu dogaja v mislih. Misli se mu nekako prečešjejo... Ko smo po večurni hoji vsi smrdeli, smo se nehali obremenjevati za nepomembne reči. Veseli smo bili, da živimo in to v tako lepi domovini. Svoja razgreta telesa smo lahko osvežili v ledeno mrzlem tolmunu pod slapom. Bogu hvala!

Ko smo občudovali lepote stvarstva nam je srce kar samo od sebe pelo Frančiškovo sončno pesem. Občudovali (nekateri celo prenašali) smo raznovrstne metulje, poslušali smo žvižganje zanimivih svizcev, ob vzpenjanju v hrib smo se sprehajali med kozorogi, na vrhu smo se spogledovali s kavkami...

V noči iz 12. na 13. avgust smo opazovali perzeide, vrhunec letošnjih utrinkov. Bilo je čarobno. Valentina nam je pripovedovala zgodbe Starih Grških bajk, ugibali smo kako se imenuje kakšen zvezdni sklop ali kje se nahaja zvezda z znanim imenom. Četudi sem med tem za eno uro zaspala, je bil zame ta večer čaroben.

Meni najdragocenejši čas pa je bil vedno tisti, ki je bil namenjen pogovoru po skupinah. Bili smo štirje Svizci. Podelili smo si razmišljanja ob osebnih molitvah in o temah, ki smo jih imeli (npr. o doživljanju vere ter življenju iz nje). Vsestransko smo bogatili drug drugega s pripovedovanjem svojih zgodb, ugotovitev, doživljanj in razmišljanj. Odpirali smo si pogled navznoter (vase), na široko (okoli sebe) in navzgor (k Bogu) in to nam je dalo vesel nov zagon za korajžno življenjsko hojo naprej.

Brat Matej nas je kmalu po prihodu nežno povabil k spovedi ali pogovoru. To smo tako resno vzeli, da ni imel veliko prostega časa. Hvala, br. Matej!

Ja, bilo je odlično. Z veseljem grem tudi naslednje leto. Če se čutiš nagovorjenega/o in si mlajši/a od 30 let, se nam lahko pridružiš na taki dogodivščini naslednje leto ali pa kar že ta oktober na FRAMI, v ponedeljek ob 19.45h, v Štepanji vasi (Ljubljana).

Hvala vsem, ki ste molili za nas v ta namen (oz. za mlade na splošno). Bog vam povrni!

Tadeja Sax

ADAM 2021

Letošnji ADAM je potekal v času, ko so v Tokiu naši športniki dosegali vrhunske rezultate, za katere so morali vložiti veliko truda. In s trudom se vse začne. Tudi načrtovanje duhovnega tedna s tečajem angleščine, ki otrokom ne želi zgolj dati novega znanja angleščine ampak poguma in srčnosti, da bodo svoje življenje živeli po Jezusovih zapovedih in se trudili za boljši svet.

Kopica zagrelih animatorjev že skozi celotno leto misli na otroke, ki nam bodo zaupani v varstvo in kako bi jim pripravili izjemen program. To leto se je vse začelo v soboto in poleg animatorjev je otroke pozdravila tudi osrednja osebnost ADAMA 2021 - Mali pišček. Nedeljski skupni ogled košarske tekme je le redkokoga pustil ravnodušnega, družabne igre pa so poskrbele, da so se otroci še bolj spoznali in začela so se sklepati nova prijateljstva. V ponedeljek je že vse potekalo po ustaljenem urniku: budnica, zajtrk, delček dramske igre, skupinska jutranja kateheza, ki jo je vodil br. Miro, dopoldanske ure angleščine, po katerih nas razveselilo kosilo, sledil je prosti čas, potem pa so že bile na vrsti delavnice,

kateheza in priprave na sveto mašo, ki je v cerkvi potekala v angleškem jeziku. Pohod do Sela je minil v rekordnem času, saj so se skupine srečevale z nalogami ob poti in pri Rotundi jih je pričakal lep prizor – tako na arhitekturno lepoto cerkvice kot na malico. V sredo smo lahko vadili naše plavalne zamahe kot tudi tehnike »tunkanja« v termah Vivat.

Zadnji večer pa vsako leto poskrbi za sladkorenek priokus, saj se naenkrat zaveš, da je bilo tega tedna konec, kot bi mignil. Z zaključno mašo, pri kateri tudi starši lahko vidijo sadove dela otrok, profesorjev, animatorjev in bratov kapucinov, se je letošnje druženje zaključilo. Spomini na ADAM pa nam bodo še dolgo po tem risali nasmeh na obraz.

Karmen Vrenko

Originalen sem – oratorij 2021 na Studencih

»Svetosti se ne meri v letih, sad molitve je in del neštetihi ...«

Tako je zadnji celotni teden v avgustu odmevala na Studencih himna letošnjega oratorija. Po lanskoletni zaradi korone skrajšani verziji počitniškega druženja, je letos padla odločitev, da oratorij izpeljemo v celoti. Tako je od ponedeljka do petka okrog 20 otrok in animatorjev odkrivalo življenje blaženega Carla Acutisa (ki je bil letošnji osrednji lik oratorija) in iskalo načine, kako lahko

njegov zgled zavzetosti, iskrenosti, radovednosti, odnosa z Bogom udejanji v lastnih življenjih. Ker nas ni bilo veliko predvsem pa zaradi pripravljenosti

udeležencev, ni bilo težko narediti družinskega/priateljskega vzdušja, ki je tudi sicer značilno za otroška druženja pri svetem Jožefu, ki potekajo enkrat na mesec preko šolskega leta.

Poleg katehez smo v igrah, ki so bile glavni del dogajanja (vzporedno s paraolimpijskimi igrami, ki so potekala v Tokiju, smo izpeljali tudi naše olimpijske igre, kjer se je najboljše odrezala ekipa Fidžija), razvijali hitrost in vztrajnost, v delavnicah smo urili svoje prste v ročnih spretnostih, v igri skritega prijatelja in vsakodnevno pošto smo utrjevali prijateljske vezi ... Veseli smo bili, ko nas je na kratko obiskal naš bivši župnik, p. Vinko in da je z nami bil novi, br. Matej.

Zraven tega pa smo spoznavali tudi naši bližnjo in daljno okolico, slednjo posebej tisti dan, ko smo namesto kopanja (bilo je premrzlo), odšli na Pohorje in zviška pogledali na mesto. Animatorji pa so lahko vseskozi odkrivali različne načine, kako biti blizu otrokom in se dati na razpolago v služenju.

Teden je vse prehitro minil, ali kot je rekla ena izmed udeleženk: »Bilo je prekratko, jaz bi na oratorij hodila cel mesec!« No, ne bo ji treba dolgo čakati na krajšo verzijo, saj je za FRODO dan že določena ena sobota v septembru.

Animatorji in otroci na oratoriju sv. Jožef, Studenci

»Računam nate!« – Oratorij Vipavski Križ 2021

Ob pisanju tega članka, sem pomislila, le kako bi oratorij izgledal naključnemu mimoidočemu, opazovalcu? Šlo bi nekako takole...

Že spomladi sem opazila, da so se v voditeljski sobi v samostanu v Vipavskem Križu zbrali štirje mladostniki, ki se jim je prav kmalu pridružil še brat Vlado. Dolgo časa so sedeli pri mizi, videla sem, da se dobro razumejo, saj so se skupaj nasmejali kakšni

šali, večinoma pa so debatirali o oratoriju. Kakšne bodo razmere, bodo lahko imeli oratorij? O komu bi želeli udeležencem oratorija pripovedovati? Ideje so preskakovale kot iskrice, dokler se na koncu niso uskladili in se odločili za sv. Frančiška Asiškega. Razdelili so si delovne naloge in se poslovili.

Nestrpno sem obračala liste na koledarju in nemirno čakala kakšno informacijo glede oratorija. Prav dolgo sem čakala, pa so na oratorij končno povabili najprej animatorje, potem pa še udeležence. Navdušena sem bila, ko sem izvedela, da so na oratorij bili vabljeni tudi čisto majhni otroci, tudi tisti, ki niti v šolo še niso šli. Tisti otroški živžav na drugačen način napolni starodavne kriške ulice.

In... sredi avgusta se je začelo dogajati. V Vipavski Križi so začeli kapljati mladi. Med seboj so si izmenjevali poletne izkušnje, oratorijska pričakovanja in druge lepe stvari, ki mladim pač skačejo po glavi. Od daleč sem jih opazovala, ko so pridno poprijeli za kakršnokoli delo, ki ga je bilo treba postoriti. Na samostansko dvorišče so nosili težke škatle materialov in drugih ustvarjalnih pripomočkov, iz rumenega šeleshamerja izrezovali kovančke za velike igre in sestavljali koreografije za nove pesmi, ki so jih udeležencem zapeli na oratoriju. V soboto popoldne je dogajanje sicer potihnilo. Spraševala sem se, kam so se vsi naenkrat odpeljali, pa mi je br. Vlado naknadno povedal, da so se šli kopat v Godoviški bajer. Bajce, da so tam kače, nisem še bila tam.

Potem pa se je začel oratorij. Med tem, ko so animatorji tovorili vso svojo prtljago v vse možne prostore v župnišči, so sosede samostana hitro pospravile svoje najlepše rože - da vanje ne bi priletel kakšen močan šus z žogo. Animatorji so na samo-

stanskem vrtu postavili še nekaj šotorov, pripravljali velikih iger so uredili tiste zadnje malenkosti, in že je na samostansko dvorišče vkorakal prvi najstniški udeleženec. Ampak v nedeljo je bilo še mirno. Pravo dogajanje se je začelo šele s ponedeljkom, ko so se najstnikom pridružili še tisti najmlajši (in najmanjši) udeleženci. Iskrivo tekanje po Vipavskem Križu, ves živžav, smeh in ob kakšnem odrgnjenem kolenu tudi malo joka, tudi najbolj zagrenjenemu srcu prikljče nasmeh na obraz.

Na oratoriju so mladi prepevali, se igrali, tudi ban-sali (in to precej entuziastično - Gremo loviti merjasca je odmeval po celi Vipavski dolini) in se seveda tudi duhovno poglobili pri katehezah, dnevnih alabansah (češčenjih), mašah in nočnemu čaščenju. Videla sem jih, ko so po skupinah šli na pohod do Budanj, ko so si zvečer ogledali film o Jakobovi poti ali energijsko plesali na Just Dance večeru. Slišala sem, ko so si klicali in se iskali na večeru skrivnic in kričali, ko jih na vodnih igrah nekdo polil z vedrom mrzle vode.

Všech mi je bila himna, ki so jo peli vsaj dvakrat na dan. Tudi mene je navdahnila, da se vsak dan učim zaupati svojim bližnjim, računati nanje in tako skupaj graditi boljše in bolj v duhu povezano skupnost.

Upam, da bodo to geslo mladi nosili v srcu vse do naslednjega leta, do novega oratorija, ko jih bom nasmejanih obrazov in iskrivih oči zopet zagledala v Vipavskem Križu v še večjem številu. Tam bodo računali nase, na druge in na vse nas, da se vsak dan trudimo in preko zgledov drugih poskušamo biti čim boljši ljudje ter se ne bojimo svojih morebitnih padcev in napak.

Nika Pregelj

Karlobag 2021

Vsi navdušeni smo se desetega avgusta 2021, ob 11h, odpravili na Hrvaško, v Karlobag. Pri Postojni

smo se srečali še z ministranti iz Škofje Loke in Ljubljane, imeli malico ter se skupaj odpravili naprej. Ko smo prišli na cilj, smo se najprej razvrstili po ljubkih majhnih sobicah, v katerih kraljujeta mir in samota, nekateri pa so imeli srečo, da je v samostanu zmanjkalo prostora in so se zato morali preseliti v dvorano, ki je imela klimo (že prvi dan je bilo namreč 40 stopinj). Prvi dan smo se že šli kopat in more je bilo izjemno toplo. Ob prihodu iz plaže smo še pojedli večerjo ter zmolili večernice ter se odpravili spat.

Naslednje jutro smo najprej zmolili hvalnice ter pojedli zajtrk, potem pa odšli na plažo. Morje je bilo še vedno zelo toplo. Začeli smo se učiti skoke v vodo na bližnjih deskah. Vsak je znal kak skok, ki ga ostali niso in tako se je izmenjevalo znanje. V samostanu smo še imeli mašo, potem pa kosilo. Popoldne smo šli na plažo, zvečer pa s tamkajšnjim bratom loviti ribe. Naslednji dan je žal bilo mrzlo zaradi burje, ki je tako močno ohladila morje, da je nas ministrante prisilila v odhod na hribe nad morjem, kjer smo plezali, iskali gobe ter igrali družabne igre.

Popoldne pa smo igrali nogomet. Naslednji dan smo šli na plažo, vendar se jih je le malo kopalo, ker je bilo morje prava ledenica. Sreda in četrtek sta bila podobna torku. Zaradi temperature morja se nas veliko ni kopalo, večina jih je igrala družabne igre ali pa so brali. V petek smo dopoldne še šli na plažo ter imeli mašo, pojedli kosilo, spakirali ter se zadovoljni z oddihom na morju in siti odpravili domov. Drugo leto nas Karlobag spet čaka.

Andrej Brataševac

Tabor Montessori – Ta čudovita voda

Z vami bi rada delila nekaj vtisov in doživetij, ki so jih zapisali osnovnošolski otroci – udeleženci tabora v Kančevcih.

V ponedeljek, 23. 8., smo se zbrali na železniški postaji. Poslavljali smo se od staršev, bratov, sester ... Ko smo se odpeljali, se je začela ta posebna dogodivščina. Bilo je prijetno, nekateri so igrali šah, nekateri tarok, drugi pa so brali knjige. Na vlaku smo se tako zabavali, da še opazili nismo, kdaj smo prišli na našo izstopno točko, torej na železniško postajo Murska Sobota. Tam nas je pričakal brat Stane, poln energije, kot vedno. Vstopili smo na avtobus in čez dobrih 15 minut smo zagledali Dom duhovnosti v Kančevcih, kjer nas je že čakalo odlično, obilno kosilo. Jedli smo riž, piščanca in zelo dobro začinjeno

solato. Po kosilu smo imeli čas zase. Za to, da smo počivali in si urejali sobo. V naslednjih dneh smo imeli dve katehezi, ki sta se navezovali na stvarjenje sveta. Ker letošnji montessori tabor nosi naslov Ta čudovita voda, je bilo nekaj katehez tudi o vodi. V sredo smo odšli v živalski vrt. Videli smo opice, lame, kamele ... Tam smo darovali tudi sveto mašo. Bilo je res super. Rada sem tu. *Pia*

Na taboru montessori mi je bilo letos zelo všeč. Letos je bilo še posebej lušno, saj sem bila animatorka. Bilo je zelo lepo, saj je bila tema voda. Najlepša pa je bila jutranja budnica br. Staneta. Vsem bi se rada zahvalila; otrokom, še posebej pa sem zelo hvaležna s. Petri, s. Andreji in br. Stanetu. Upam, da pridem tudi naslednje leto. Komaj čakam! *Eva*

Meni je bil najbolj všeč obisk Rotunde. 26. 8. 2021 sem za večerjo pojedel 10 cmokov. Tema tabora je bila voda. *Martin*

Meni je bilo na taboru montessori vse zelo všeč. *Mia*

Se strinjam! *Zala*

Na taboru mi je bilo zelo všeč. Najbolj sem vesel novih prijateljev in upam, da jih bom lahko naslednjič prepoznal. Užival pa sem najbolj pri igrah zvečer. *Gašper*

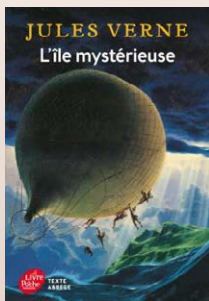
Brez srečanja ni življenja

V teh dneh sem ponovno prebral knjigo Julesa Verna *Skrivnostni otok*. Bil je poseben užitek v originalu brati knjigo, ki me je kot otroka tako močno zaznamovala. V njej je med drugim opisana tudi zgodba človeka, zapornika, ki so mu kot pokoro za grehe naložili samotno bivanje na izgubljenem otoku v Pacifiku. V dvanajstih letih samote je postal divjak, neločljiv od divjih zveri. Človek je zares človek le v odnosu. Naj bo doma na vasi, v mestu ali pa v tujini, vedno je na tem, da je v odnosu z drugimi. Naši odnosi so preplet mnogih vidnih in nevidnih niti, bolj ali manj zapleteni in v različnih vzorcih. Glede na enakovrednost, jih lahko poenostavljeno razvrstimo v tri oblike. Prva je kolonializem, ko se ena kultura postavi nad drugo in si jo podredi. To je najslabša možnost, saj so tu odnosi vedno grožnja. Boljša od nje je multikulturalnost. Različne kulture med seboj nekako sobivajo v strpnih odnosih. Najbolj zaželen pa je tako imenovana interkulturalnost, ko človek raste v sprejemanju samega sebe in drugega.

Danes v Franciji lahko prepoznamo te tri tipe sobivanja. Menda obstajajo mestne četrti kamor država ne vstopa. To so kolonizirani otočki znotraj dežele. Tako seveda ne bo moglo iti v nedogled in kdo ve kako se bo država lotila tega problema. Mnogo bolj običajno tukaj pa je vendarle življenje v stilu strpnosti. Tudi v našem mestu. Na zunaj ni videti večjih trenj, vendar pa tudi ne globljega medsebojnega zaupanja. Slišal sem že izpovedi kakšnega mladega, ki si ne želi več zapuščati doma, ker se v nepregledni družbi ne znajde več. Korona kriza pa je to še poglobila. Vtis je, da je z njo splavalo po vodi še tisto malo zaupanja, ki ga

je bilo med ljudmi. Mi, bratje, ki živimo iz navdiha življenja svetega Frančiška, verjamemo, da smo lahko zgled tiste tretje oblike sobiva-

nja. Prihajamo iz različnih kultur in se med seboj sprejemamo kot bratje. Ne gledamo toliko na razlike, kot na to, kar imamo skupnega. Delimo isto vero Jezusa Kristusa, ki je učil, da mogoče vstopati v pravi odnos le kot manjši. Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo. Vsakdo ima rad mir in pa to, da lahko v miru dela. Nikoli ne ne bi smelo biti človeka brez dela. Samo s tem, da je v nečem dober in da prispeva za dobro človeške družbe, se lahko počuti vrednega. In vsak človek je za kaj dober.

Bog ve, kako se bo odvijala prihodnost našega planeta. Že nekaj časa me spremlja misel, da se bo treba pripraviti na preizkušnje. Življenje jih je bilo vedno polno, morda pa smo na tem, da se bomo z njimi soočili hkrati kot človeštvo. Tako banalna stvar, kot je vreme in naravne katastrofe na premnogih koncih sveta, nas že silijo, da premislimo svoj odnos do bližnjega. Ko bi le bilo sodelovanje močnejše od vojn. Bog nas ni zapustil. Če se množijo preizkušnje, nam Bog gotovo prihaja še bolj naproti in zdi se mi, da nas spodbuja, da sprejmemo prispevek vsakega človeka, moškega in ženske. Skupaj zmoremo premagati še tako težke preizkušnje. Človeštvo je eno in zdi se, da v to resnico vstopamo na posebej poglobljen način.

br. Mitja Ponikvar

MOLITVENA NAVEZA

za dobre družine in duhovne poklice

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani
z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

Jezus je s postavitvijo zakramentov svetega reda in svetega zakona pokazal dve temeljni področji človekove poklicanosti: v duhovni poklic ali v zakonsko življenje, to je v ustanovitev družine. V Cerkvi, kjer se delita ta dva zakramenta in kjer se obhajajo redovne zaobljube, Kristus z mladim človekom sklepa zavezo. Z njo mu izkazuje veliko zaupanje in ga pošilja, naj z Božjo pomočjo uresniči, k čemur je poklican. V našem času na življenje ne gledamo kot na poklicanost. Namesto o poklicanosti govorimo o karieri, dosežkih in uspešnosti. Splošno družbeno ozračje ni naklonjeno ustanavljanju družine, še manj duhovnim poklicem. Odkrivamo, da je najprej potrebno nekaj narediti, da bomo dobre družine in duhovne poklice bolj cenili. Prvi korak vidimo v molitvi **za dobre družine** in duhovne poklice. Pridružite se nam lahko vsi, posebej še člani različnih molitvenih zvez: Živi rožni venec, Rože živega rožnega venca ... (Vzeto iz Informativne knjižice Doma duhovnosti v Kančevci)

V naši kapucinski knjižnici v Vipavskem Križu sem pred časom »brskal« po knjigah in slučajno našel tri od mojega profesorja Janeza Janžekoviča, ki me je več kot pred 50 leti uvajal v svet logičnega, filozofskega razmišljanja. Ni mi bil samo predavatelj filozofije, ampak predvsem močan zgled dobrega, čutečega duhovnika. Nemalo sem bil presenečen na resnični zgodbi, ki jo uvrstil v svoji zadnji knjigi Paberkovanje. Zgodba, zapisana pred 50 leti, je tako spodbudna, nežna, da je primerna da jo ponovno zapišem. Originalni naslov je sicer Očka pije, jaz pa bi zapisal Ko srečaš angelčka...

Pred meseci, bil je vroč poletni popoldan, me je pot zanesla mimo gostišča Hostnik v Mestnem gozdu. Kar zagledam pred seboj dekletce, prisodil sem mu dobri dve leti, kako boso in skoraj golo, samo kratke bele hlačke je imelo na sebi, jadrno caplja proti Stari poti: živ baročni angelček brez perutničk. Postal sem pozoren. Tako majhnega otroka vendar nihče ne pušča samega v gozdu. Dohitel sem jo in prehitel. Skrbno sem se oziral, ali bo kdo prišel za detetom. Včasih se mamice skrijejo za kako deblo, da bi videle, kaj bo storil otrok, in bi ga ob srečnem svidenju še bolj prisrčno stisnile k sebi. Pa nikogar od nikoder. Ustavim se in gledam dete. Tudi ono se ustavi in ne zaupno zre vame. Tako te opazuje srnica, preden zbeži.

Prijazno jo povabim: »Nič se ne boj, punčka, pridi k meni, bova šla skupaj.« Dete se mi približa.

»Mala, kako pa ti je ime?«

»Lučka.«

»Kam pa greš, Lučka?«

»Mamici.«

»Kje pa je mamica?«

»Doma.«

»Veš kaj, daj mi rokico, bom šel s teboj, da te ne bo strah.« Dala mi je ročico in me vodila, pri tem pa visoko dvigala nožice, kakor da hodi po vodi. Seveda, pot je prodnata, dete pa boso.

»Lučka, te pika v nogice?«

Nič odgovora. »Lučka, te pika v nogice?« vprašam znova.

»Bode.«

Nas Štajerce pika, Kranjce pa bode. Saj bi jo vzel v naročje, pa se mi je okrogli žganček zdel pretežak. Prekmalu bi jo moral odložiti, potem bi pa bilo morda še slabše. Vodil sem jo po kar najbolj gladkem delu steze. Včasih ji je usteca grenko potegnilo skupaj, vendar se je premagala, da ni zajokala. »Saj bova kmalu na asfaltu«, sem jo tolažil, »potem pa ne bo več bodlo.«

Tedaj mi šine v glavo: Kakšna mamica pa je to, ki pusti otročka v gozdu, sama pa odide domov. Saj take matere ni.

»Lučka, kdo te je pa pripeljal sem?«

»Očka.«

»Kaj pa dela očka pri Hostniku?«

»Pije.«

A tako! Ta odgovor ni zrasel ves na njenem zelniku. Morala je mnogokrat slišati, da njen očka »pije«, drugače bi rekla, da

sedi, da se pogovarja, da balina. Ne, njen očka »pije«. Zato je pozabil na dete! Morda ga je celo nahrulil: »Daj mi mir! Pojdi se ven igrati!« Mogoče ga je udaril. In dekletce je sklenilo oditi k mami. Kako naj rešim to zadevo?

»Čuj, Lučka, če te je očka pripeljal sem, potem te bo iskal. Ne smeš mu oditi. Očka bi bil žalosten, morda bi celo jokal. Veš kaj, pojdiva nazaj k očku.«

»Ne, ne, mami, mami!«

Hoče se mi iztrgati. S silo ne bom opravil ničesar. Dete bi začelo kričati. Navsezadnje, zakaj bi pa ne šla raje k mami, kakor k očetu, ki je morda že pijan, saj mami ne more biti daleč, sicer bi se otroček ne odpravil na pot. Ko prideva na Loško cesto, takoj pri prvi hiši vprašam:

»Lučka, si tu doma?« »Ne.« »Je še daleč?« »Daleč, blizu.«

Sedaj pa veš! Loška cesta mi je dobro znana. Precej časa hodiva po njej. Otroček me molče vodi. Na vprašanja odgovarja, kakor ve in zna, če le mogoče z eno samo besedo. Edino eno stvar je povedala, ne da bi jo bil vprašal. S prosto roko se je potrepkala in rekla: »Nove - lačke.« O ti Evica mala, da ti že sedaj nova obleka toliko pomeni, pa čeprav so samo navadne bele hlačke!

»Kdo pa ti je kupil hlačke?« »Mamica.« »Kdaj ti jih je kupila?« »Jutli.«

Na vprašanje, kdaj je mogoče odgovoriti z danes, včeraj, jutri. A če si tako majhen, kako bi mogel vedeti, katero je prav?

Zdaj pa zdaj me je postrani pogledala kvišku in se mi nasmehnila. Oh ta nasmešek! Umetnostni zgodovinarji ne znajo razvozlati skrivnostnega nasmeška Mone Lize, če bi nasmeh moje male spremljevalke pogledali skozi primerno prizmo, bi odkrili v njem nekaj takega kakor zaupanje, hvaležnost, dobrikanje, ljubezen. Čudovito dete! Tako prikupnega in pametnega otroka menda še nisem srečal.

Dolgo, predolgo hodiva po Loški cesti. Zdi se mi, da je dete v skrbeh. Ozira se na desno, na levo, naprej, nazaj. Dohiti naju mlada gospa z majhnim fantkom in kužkom. Kako jo je to pritegnilo! Kar za njimi jo vleče. Punčka, si mislim, ti ne veš, kje si doma. Ti bi šla kamor koli. Na vsem lepem se mi boš ustavila, pa ne boš vedela ne kod ne kam. Postaja mi vroče, pa ne samo zaradi sonca. Kaj bom počel z golim otročkom, ki ne zna domov? Na miličniško postajo seveda. Ali bo marala iti? Potem pa tisto dopovedovanje in zaslivanje. No, si pravim,

dokler me boš, dete, vodilo, bom šel s teboj, ukrepal bom šele, ko ne boš več znalo naprej.

Podcenjeval sem jo. Naglo je odtrgala svoj pogled od fantka in kužka, oni so zavili na desno, mene je vodila z Loške na levo, nato na desno. Znašel sem se na ulici, ki je nisem še nikoli videl. Naletela sva na družbo mladih mater z majhnimi otroki. »Gospe, ali pozna katera to punčko?« »Mamice poznajo mnogo malčkov iz svojega okoliša. Nobena je ni poznala. Vprašal sem Lučko: »Poznaš katerega fantka ali punčko?« »Ne,« je bil odgovor. Pa menda ne more biti več daleč, saj hodiva že čez dvajset minut. Tedaj mi pride na misel, da mestne otroke, ki se pogostoma izgube kje v gneči, zgodaj naučijo, kje so doma.

»Lučka, kje si doma? Kako se imenuje tista ulica?«

»Nova osem.«

Bedak, si pravim, kaj je nisi tega že prej vprašal, pa bi ne bil v takih skrbeh. Za Novo ulico bom že zvedel. Preden koga povprašam, pogledam naokrog: saj pravkar hodiva po Novi. Še malo, pa sva pri številki osem.

»A tu si doma? Tu greva noter?« »Ne, ne in me vleče naprej.«

»Pač, saj si rekla, Nova osem. Tu je Nova osem.« »Ne!«

Pa ne. Svojo hišo, to vem, tak otrok že pozna. Še številka šest, pa je konec Nove. Pred nama je veličastni Trg kralja Matjaža. Vsa čast arhitektom, ki so izbrali barve. Samo kdo naj se znajde med tolikim številom samih enakih vhodov. Dete, ti ne boš znalo domov. Dete pa ne gleda proti trgu, marveč me vleče zopet na levo, potem na desno in znova na levo. S strahom opazim, da bo mesta kmalu konec. Še nekaj novih mestnih hiš, potem pa že podeželska poslopja. Kaj bo pa sedaj? Očitno sva zašla. Nenadoma me pa dekletce izpusti, si skrbno obriše ob hlačke rokico, ki je postala v moji roki vsa potna, in steče. Hvala Bogu, rešena sva! Več kot pol ure hoda je bilo, pa je bistra punčka kljub temu našla svoj dom. Že se spenja na prste in skuša pozvoniti nekje v tretji vrsti gumbov. Nato skozi vrata in po stopnicah navzgor. S tem sem svoje opravil in lahko grem. Samo kaj bo pa mama rekla, ko bo videla, da se je otrok vrnil brez očeta?

Šel sem za detetom in našel vsa vrata v stanovanju širom odprta. Pričakoval sem, da se bosta hčerka in mati objemali, pa nič takega. Otrok je že sedel na svojem stolčku in po slamici srkal sok, mati je nekaj pospravljala. Vstopil sem in ne posebno duhovito vprašal: »Saj je to vaša punčka, ne, gospa?«

Se želite pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice? Preprosto. Pišite na sedež province: **Slovenska kapucinska provinca**, Mekinčeva 3, 1000 Ljubljana; na elektronski naslov: **kapucini.provincialt@rkc.si** ali pa na spletni strani: **www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice/** najdete obrazec za vpis in ga izpolnite.

Šele tedaj je opazila, da ji je tuj človek pripeljal otroka. Na smrt preplašena je kriknila: »Za božjo voljo, kaj se je pa zgodilo?« »Nič hudega, gospa,« in povedal sem ji vso zgodbo.

»Od Hostnika ste jo pripeljali? Ja kaj vam naj dam, gospod? Kaj vse bi se otroku lahko pripetilo! Najprej v gozdu, potem na cesti. Toliko križišč, tak promet! Gospod, kaj vam naj dam?« Povedal sem ji tudi, kako je dete dejalo, da očka pije.

»Da, to je naša nesreča. Moj mož pije. Vidite, niti otroka mu ne bom smela več zaupati. Jaz sem šla k zobozdravniku, mož pa je dejal, vroče je, grem z Lučko na kopališče. Pa je odšel pit, na otroka pa pozabil.« Pripomnil sem, da bo treba očka obvestiti.

»Seveda. Mož bo v skrbeh. Otroka obožuje. Gotovo bo šel poizvedovat na milico. Napravila se bom, vzela dete na kolo in se odpeljala k Hostniku.«

Poslovil sem se. Ker me nista dohiteli, sem sam stopil k Hostniku, da bi pomiril ljudi, kajti bil sem prepričan, da je nastalo velikansko razburjenje: Otrok se je izgubil! Gotovo že iščejo dete po gozdu. V gostišču pa je vse mirno. Ves začuden vprašam gospe, ki strežejo:

»Ali ni tu nihče iskal majhnega otroka?«

Vprašujoče so pogledovale druga drugo: »Tu ni bilo nobenega otroka.« »Pač,« pravi ena in pokaže na pivca: »Ti si bil s punčko. Kje je?« Oče, visok, lep mlad mož, pa močno vinjen, nas pogleda ves zbezan in nebogljjen. Otroka sploh ni pogrešil! Ne on, ampak gospe so začele spraševati:

»Kaj je z otrokom?« »Je že pri mami,« sem jih pomiril.

»Pri vaši?« »Ne, pri svoji.«

Povedal sem, kako sem našel punčko in jo pospremil domov. »Kje je pa obleka? Dete je bilo v samih hlačkah in boso.« »Tamle,« so mi odgovorile. »V kotu na klopi so čevljički in oblekica.« Gospe so se mi zahvaljevale, otrokov oče pa je v zadregi molčal.

Zgodba je resnična od prve do zadnje črke, samo imena sem spremenil. Dekletce ni Lučka, gostilna v gozdu ni Hostnikova, ulica, ki sva po njej hodila, ni Nova. To bi se moglo zgoditi kjer koli, v Ljubljani, v Mariboru ali v Celju. Očkov, ki pijejo, je na tisoče.

br. Placid Prša

Pot od uboštva k ljubezni

Kristus se je najprej odpovedal vsem prednostim tega, da je Bog. Potem je vzel nase vse slabe strani človeškega življenja tako radikalno, da mu takrat, ko je prišel težak trenutek, niti na misel ni prišlo, da bi segel v žep svojega božanstva in potegnil iz nje magično karto, jókerja, ki bi ga osvobodil strahu pred smrtjo, razočaranja zaradi nestanovitnosti množice, žalosti smrtnega boja, napora zaradi hoje po cestah, trenutkov, ko je izgubljal pogum ... Človeku je bil zvest do skrajnih posledic. Vedno se je podrejal omejitvam, povezanim z raso in popolnoma nepomembno vasjo, ne da bi se kdaj dvignil nad vsakdanje življenje z njegovimi malimi skrbmi in potrebami, ni mu bil tuj klepet s sosedi, bil je brez sija svetosti, brez znamenj velikega junaštva, niti sledi ni pustil v zgodovini, ni dvigoval glave nad svoje sovaščane. Živel je preprosto kot nekdo, ki ni novica za nikogar, kot nekdo, s katerim se ni vredno ukvarjati. Sin Jezus se je potopil v vso globino človeške izkušnje. Vse to je pomenilo učlovečenje Božjega Sina, dogodek, s katerim se je Sin spremenil v velikega Ubožca.

Eden najbolj ganljivih prizorov iz Jezusovega zemeljskega življenja je bil, ko Božji Sin, luč od luči, potrpežljivo čaka v vrsti med nečistovalci in prešuštniki, med vihravo oblečenimi ljudmi z bodalom za pasom, on, belo in nebogljeno jagnje, ki čaka, da pride na vrsto kot grešnik med mnogimi in stopi v očiščujoče vode ... Tistega dne se je rodila ponižnost, pognala si je mogočna krila, da lahko poleti na najvišji vrh. Vse to je doseglo svoj vrhunec na križu, toda tukaj na rečnem bregu je ponižanje še bolj parajoče, kajti Ubožec sestopi v vodo zavrt v blato človeške umazanije in velja za grešnika med drugimi grešniki. Božji sve-

tnik, on, ki ne greši, je popolnoma podoben grešnikom, da bi jih povzdignil k Božji svetosti.

»Glejte, moj služabnik, ki ga podpiram, moj izvoljeni, ki se ga veseli moja duša. Položil sem nanj svojega duha, narodom bo delil pravico. Ne bo vpil, ne bo povzdigoval in ne bo dal slišati svojega glasu po ulicah. Nalomljenega trsa ne bo zlomil in tlečega stenja ne ugasnil« (Iz 42,1-3). To je bistveni lik Ubožca iz Nazareta: Ubožec med ubogimi, oblečen v krotkost in usmiljenje. Vse dni svojega kratkega življenja je bil ponižen trst, ki je rasel v mirnih vodah in so ga teptali in lomili mimoidoči. Hodil je po trgih in tržnicah, zbiral solze in v zameno dajal bisere. Kakor hudoournik pozna morje, še preden pride do izliva, tako so ga ubogi odkrivali po vonju njegovih sledi.

Še vedno hodi med nami, ko pade noč, zavrt v plašč tišine, pri tem pa ob svojem mimohodu siplje naokrog semena kakor svetle zvezde.

»Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek. Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam; kajti moj jarem je prijeten in moje breme je lahko« (Mt 11,28-30). Vse se začne s »krotkim in ponižnim srcem«. Jezus je imel jasno zamisel o svoji poklicanosti, kakor da bi se v mislih osredotočil na lastno podobo, ustrezno liku in usodi človeka – Gospodovega služabnika.

Božji Ubožec je *svoboden človek*. Kdor ničesar nima in noče ničesar imeti, se nima česa bati. Jezus se je posvečal izkoreninjanju poželenja po vodilnih vlogah, sanj po veličini, pollaščevalnih zvijač ...

Iz svobodnega človeka pa se poraja *razpoložljiv človek*. Iz zanikanja se rojeva zatrevanje, iz nezainteresiranosti darovanje, iz ubožstva ljubezen, iz smrti življenje. V bistvu postanejo energije, prirojene človeškemu bitju, potem ko so enkrat osvobodjene vezi, v katere je vkleenjen egoizem, razpoložljive za služenje drugim.

Tako se rodi *služabnik*. Samo čist človek, samo kak Ubožec more služiti ubogim. Jezus je ubožec, svoboden, razpoložljiv, služabnik, ki je prehodil pot od ubožstva k ljubezni.

Prvi odziv Ubožca pred trpljenjem ubogih je bilo sočutje. V pravem sočutju zaznavamo predvsem pozabo sebe. Sočutje je skratka trpljenje, ki ga prebudi bolečina drugega človeka, odziv simpatije srca, osvobojenega samega sebe in obrnjenega k drugim, čustvo, ki izvira iz dejstva, da čuti in trpi z ubogimi.

Sočutje ni samo občutje, je predvsem sila, ki je Jezusa gnala, da je delal konkretne in praktične korake v smislu solidarnosti in usmiljenja. To se je dogajalo, ko se je Jezus zatekal k svojim močem, da bi razmajal sile narave in dosegel ozdravljenja ter izjemne rezultate.

V svetu brez vrednot, v katerem se iščejo samo otipljivi rezultati, so pojmi *ljubezni, sporočila, skrivnosti* povedali le malo in ljudi niso zanimali.

Kot je mogoče videti, se družba brez Boga nazadnje spreminja v družbo zoper človeka. Kako doseči, da bi sile, ki se po svoji naravi usmerjajo k središču, zdaj usmerile navzven, k *drugemu*?

Ljubezen, ki je Bog, gre bistveno skozi osebnost človeka, imenovanega Jezus, *Bog-*

-z-nami. Ta človek je bil predvsem *Ubožec*, popolnoma neobremenjen sam s sabo, tako da se je lahko ukvarjal z drugimi. Izročil je samega sebe, da je dal pogum in upanje drugim.

Če je Ubožec sklenil biti »človek za ljudi«, je moral v samem sebi uresničiti obrat sil in nagonov, ker je vsak človek po svoji naravi nagnjen sam k sebi, bitje, ki išče svoje lastne interese. Moral je skleniti, da bo ubožec, kajti samo ubožec se more resnično odločiti za uboge.

V vrtincu uničujočega egoizma, na poti, ki gre od užitka k smrti, kjer nam grozi brodolom vrednot, kjer nam grozi, da se zruši na nas to, kar bi moglo biti kolektivni samomor, v tem vrtincu se Kristus dviguje sredi prahu in ruševin kakor steber svetlobe in kakor odgovor, kakor on, ki je edini sposoben utrditi in združiti v celoto izpahnjene kosti.

Jezus Kristus: on je rešitev, včeraj, danes in jutri!

Vsebinska je povzeta iz knjige Ubožec iz Nazareta (avtor: p. Ignacio Larrañaga, ustanovitelj DMŽ)

Živeti uboštvo

Uboštvo je zelo bogata beseda in vključuje izredno pomembne vidike krščanske-

ga življenja. Jezus nagovarja slehernega izmed nas. Na poseben način pa k takšnemu načinu življenja vabi redovnike in redovnice. Kliče nas k radikalni hoji za Njim. »*Bil je bogat in je zaradi nas postal ubog, da bi z njegovim uboštvom mi obogateli*« (2 Kor 8,9). Krščansko življenje je hoja proti toku sveta. Jezusa želim postaviti na prvo mesto v življenju. Na poseben način sem z redovnimi zaobljubami sprejel način življenja, ki vključuje nenavezanost na ta svet in umiranje samemu sebi. Vse to pa me osvobaja, osrečuje in mi prinaša notranji mir. Takšen način življenja nas odpira v odnosu do vseh ljudi, še posebej do bolnih, osamljenih in ljudi, ki trpijo pomanjkanje. Naš način življenja postaja tako blagoslov za ves svet. Poklicani smo, da posnemamo in oznanjamo Jezusa Kristusa, ki ni imel, kamor bi glavo naslonil (prim. Lk 9,58).

Jezus, ki me je poklical, mi daje tudi priložnost, da lahko, iz ljubezni do Njega, svobodno sprejemem takšen način življenja kot dar, kot milost. Spodbuja me, da se Ga oklenem z vsem srcem, da je vsa moja pozornost usmerjena Vanj, da živim le Zanj.

Vsakemu izmed nas je Gospod zaupal svoje poslanstvo. Bratom in sestram prinašam prav to, kar sem in kar živim. V kolikor sem zazrt v Jezusa, je to nekaj lepega in prinašam to lepoto in bogastvo tudi drugim, po drugi strani pa je to zame nenehna samokritika in vabilo k spreobrnjenju.

Tudi kot voditelj Delavnic molitve in življenja (DMŽ) lahko s prizadevanjem za urejeno duhovno življenje, torej s pravim odnosom do Boga, bližnjega in samega sebe ter dobrin, približam lepoto življenja v uboštvu vsem, s katerimi se srečujem.

br. Marjan Potočnik, kapucin in voditelj DMŽ

»Nikoli ne obupaj! Umri pokončno!«

Ko sem, kot običajno, pregledoval seznam za COVID-om umrlih bratov, mi je pritegnilo pozornost prav zadnje ime. Bruno Leitao, predvsem pa njegova starost - 40 let. Prsti so začeli plesati po tipkovnici, in tako sem spoznal tega zelo talentiranega, pokojnega indijskega brata.

Brat Bruno se je rodil 6. oktobra 1980 v Chinchinimu, Goa, Indija. Odraščal je v petčlanski družini, njegova starša David in Filomena, sta 27. aprila letos praznovala zlato poroko. Že kot deček je bil zelo nadarjen. Tako umsko kot tudi športno. V šoli je briljiral, večkrat nastopal v kvizih, nogomet pa je itak imel v krvi. Še v malem semenišču je redno tekmoval v ligi indijske države Goe, kot kapucinski duhovnik pa v njihovi duhovniški nogometni ekipi. Sicer izobražen in obetajoč se je odločil slediti stopinjam sv. Frančiška Asiškega. Leta 1996 je vstopil v malo semenišče bratov kapucinov, kjer so hitro opazili njegove mnoge talente, sam pa pravi, da se je tam naučil ročnega dela, saj doma mu slednjega ni bilo potrebno opravljati. Njegov življenjski moto je bil: »Never give up! Die hard attitude,« kar po naše pomeni: »Nikoli ne obupaj! Umri pokončno!« Bil je bogat v srcu, kar je pokazal z velikodušno dobrotelostjo do revnih in potrebnih. Vedno je bil pripravljen za sodelovanje. V času noviciata je skupaj s sonovincema zbolel za tuberkulozo, prekinili so noviciat in ga nadaljevali po končanem zdravljenju. Konec avgusta 2001 so izpovedali prve zaobljube, slabih osem let kasneje pa je brat Bruno imel večne zaobljube. Julija 2010 je prejel diakonsko, januarja 2011 pa mašniško posvečenje. Sledila je služba animatorja za duhovne poklice. Kasneje je postal najprej samostanski ekonom, nato pa še zelo vesten in skrben ekonom province. Naloga ekonomista je skrbeti za finančno plat bratstva, bdeti nad računi, skrbno beležiti prihodke

in odhodka... v duhu sv. Frančiška Asiškega in bratov kapucinov. Redno je spodbujal k brate k vestni oddaji računov. Bil je tudi ravnatelj Kapucinske gimnazije z angleškim učnim jezikom v Mapusi, v Goi. Zelo si je prizadeval pomagati družinam in zakoncem, tudi v času, ko so bili v težavah. Zato je odšel v Rim študirat zakonsko in družinsko pastoralo. V letih 2014 – 2017 je bil provincialni svetovalec, v času pandemije pa tudi magister novincev. Nazadnje je opravljal službo namestnika provinciala domače province. V provinci je veljal za mojstra liturgije. Kot nadarjen anglist je rad bratom lektoriral in pomagal pri pridigah, navorih, diplomskih nalogah ipd. Mladoporočenci so ga redno vabili kot pričo Cerkve na svoje poroke, in tudi kot govornika na poročne večerje. Ti govori so bil jedrnat, a polni vsega, evangelizacije, spodbude, vedno pa tudi začinjeni s kako hudomušno zgodbico. Bil je priljubljen pridigar, odličen učitelj, zvest spremljevalec družin in zakoncev. Njegova življenjska daritev se je za posledicami COVID – 19 iztekla 9. julija 2021. Vrnil se je v ljubeče naročje Njega, ki ga je z vsem svojim bitjem tako goreče oznanjal.

V eni izmed zdravic mladoporočencema je povedal tudi tole anekdoto: »Ob praznovanju zlate poroke je vnukinja vprašala najprej dedka, če ob tem jubileju kaj obžaluje, kaj pogreša od svoje žene. »Ne, ne, nič, nič!« Isto vprašanje doleti tudi slavljenko. Ona pa: »O ja, nekaj stvari pa res pogrešam!« Vnukinja: »A tako? Katere pa?« »Veste, ko je bil mlajši, me je rad pogosto poljubil na lica, sedaj pa nič več, in tudi rad me je kdaj ugriznil v vrat, pa tudi tega več ne počne...« Tedaj dedek vstane in začne hoditi... »Ej, dedi, kam pa kam?« »Moji zobje so v spalnici, grem jih iskat, da bom lahko ugriznil vašo babico!«

br. Gregor Rehar

Prostovoljci v menzi OFS v Milanu

Poletje v milanski menzi za uboge *Opera San Francesco* je priložnost za srečevanja mladinskih skupin in ostalih različnih ljudi iz vseh vetrov, ki posvetijo nekatere svoje počitniške proste dneve ali celo tedne za služenje ubogim. Sledi pričevanje našega sobrata, ki se je udeležil takšne izkušnje.

Iz časovno kratkega dela z ubogimi lahko strnemo samo kratke vtise. Tako je, če se nekdo za en teden posveti kot prostovoljec v menzi OFS. Prvi vtis je, da je bila to zelo bogata izkušnja. Če že samo pogledamo na zamisel brata Cecilija, ki je menzo ustanovil, ter na vse poznejše spremembe in organizacijske posodobitve, vidimo, da se je projekt tako razvil, da sedaj lahko razdelimo več kot 2.000 obrokov dnevno. Kako velik odgovor vere je bil zato potreben v samem začetku te ideje in koliko zvestobe originalni zamisli. Vse to razodeva darovanje osebnih miselnih ter organizacijskih sposobnosti, da se je lahko menza prilagodila potrebam sedanjega časa.

V sobi, kjer se pripravljajo pladnji za tople obroke obiskovalcem menze, je obešena zelo lepa slika brata Mauricija Anonija. Iz njegovega obraza izžareva nepopustljiva volja. Kot voditelj te strukture se je vrsto let zavzemal za izboljšave in posodobitve dela v službi tukajšnjim gostom.

Bogastvo je prav tako v srečevanju z raznolikostjo ter pestrostjo ljudi, ki je pogosto večkulturna in, ki v svojem bistvu pretaka različne skupine starih, mladih, moških in žensk, zdravih in bolnih. Potreb-

no bi bilo z njimi sobivati več časa, da bi prepoznali različnost izvorov teh ljudi, njihove življenjske poti, kako so sploh prišli do sem, njihove dosedanje življenjske izkušnje, trenutne probleme in pa priložnosti za prihodnost, ki se tudi navezujejo na življenje njihovih družin... Vse te skrivnosti ostanejo zapečatene v diskretnem in tihem uživanju obrokov in v spoštljivem zahvalnem pozdravu, usmerjenemu skupaj s pladnjem nam prostovoljcem, ki ga pospravijo na voziček za čiščenje odpadkov.

Tudi med prostovoljci se zgodi, da spoznaš ljudi, ki imajo različne etnične pripadnosti: »Sem pol Korejka in pol Italijanka«, pravi Alissa, mlada prostovoljka, ki se je odzvala na poziv OFS-a na Facebook-u. »Moja mati je Korejka, operna pevka (sicer ne poje več), moj oče pa je arhitekt, jaz pa sem se vpisala na študij prava«. Juan prihaja iz *konca sveta*: perujec, ki je s štirinajstimi leti prišel v Milano ... Zdaj je prostovoljec pri OFS. Medtem je na televiziji prenos olimpijskih iger iz Tokija, na katerih je italijanska mešana štafeta na 4 x 100 metrov osvojila zlato medaljo. Dihajte *Vsi bratje*, je namreč dobro za srce.

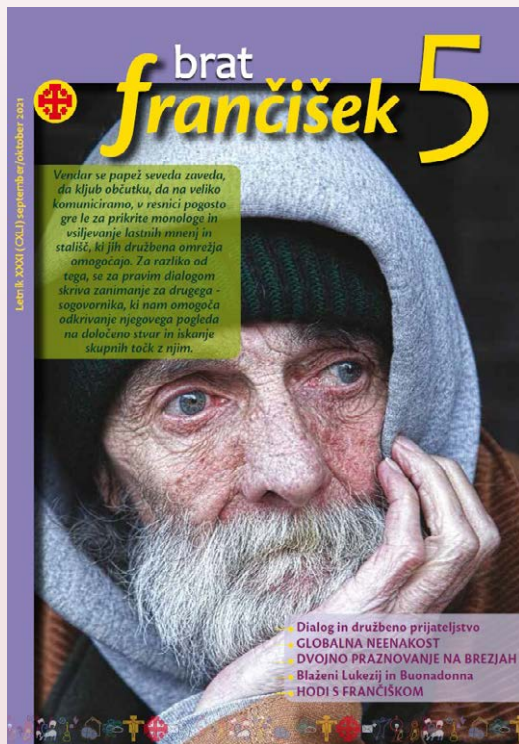
Dajte jim vi sami jesti. Pomoč, ki jo nudimo, je osnovna in nekaj povsem majhnega, ki pa ima izivir v Evangeliju. Na takšen način služenja bližnjim lahko vsak osebno doživi čudež pomnožitve kruha, a to le takrat, ko sam vloži svoj prispevek. Tudi to je dar. V luči zaveze, da *naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v Nebesih* (Mt 5,16) in ne zato, da bi se hvalili kot z medaljo osebnih zaslug, ali da bi s tem iskali občudovaje drugih okoli sebe; drugače so že *dobili svoje plačilo* (Mt 6,5).

br. Jožef Mezeg

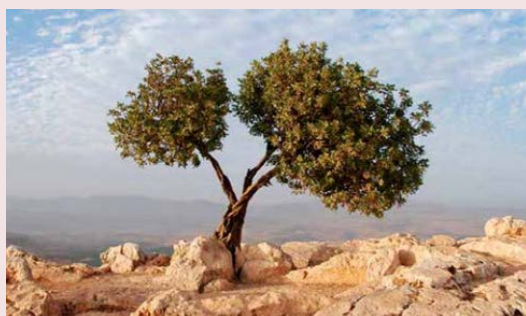
brat francišek

https://www.franciskani.si/?page_id=383

Gospod naj ti podari mir!

Letošnje poletje ni skoparilo z vročino, večkrat pa je tudi udarilo s točo in neurji. Ponekod po svetu so dosegali vročinske rekorde, divjali so mnogi požari pa tudi poplave in potresi. Bile so tudi olimpijske igre, ki so nam prinesle pet olimpijskih kolajn ter četrto mesto v košarki. Covid 19 še kar vztraja in napada ljudi. Pred vrati pa je jesenski čas.

Potreben je dialog z naravo, da nas ne bo več tepla. Potreben je dialog z drugimi ljudmi, da bomo lažje dosegli dogovor.

O dialogu in družbenem prijateljstvu nam spregovori tudi šesto poglavje okrožnice papeža Frančiška »Vsi smo bratje«, v katerem papež izhaja iz pojma življenja kot »umetnosti srečanja« z vsemi, tudi z obrobji sveta in s prvotnimi ljudstvi, saj »se lahko od vseh učimo in nihče ni nekoristen.«

Kateheza OFS nam odstra globalno neenakost, ki vlada v svetu.

Členjenje vodila se ustavi ob 14. in 15. členu, ki na člana OFS gledata zunaj njegove hiše, v svetu dela, na različnih poteh življenja, v družbi, ki danes prinaša mnogo negativnih znamenj svojega hitrega in neverjetnega znanstvenega razvoja in ki na drugi strani ne podpira vedno prizadevanj za duhovno in moralno prenovo družbe.

Pokukajte, kako je bil na dvojni slovesnosti na Brezjah – 800 let Vodila OFS in 30 let samostojne Slovenije.

Med znanimi člani OFS bomo spoznali blaženega Lukezija in Buonadonna – prva člana Frančiškovega svetnega reda.

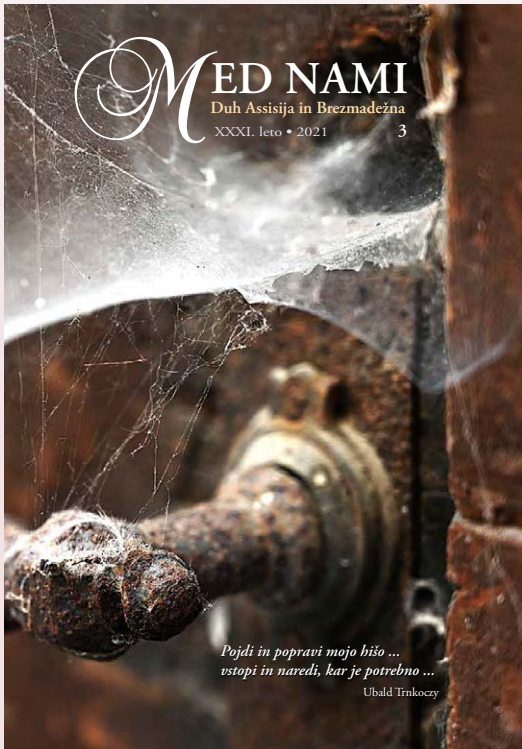
Od 2. do 6. avgusta 2021 je potekalo romanje Hodi s Frančiškom od Logatca do Kopra, preberite več.

Svetodeželska rubrika nam prinaša nadaljevanje razmišljanja o koreninah vere in Cerkev, ki ga je napisal p. Frédéric Manns OFM.

Ali veste, kako narediti ikebano iz javorjevih listov? Preverite v Pozabljenih spretnostih!

Seveda ne pozabite tudi na našo nagradno igro!

br. Janez Papa

Frančišku Asiškemu je božje naročilo: »Pojdi in popravi mojo C(c)erkev naredilo nemalo preglavic. Najprej je zidaril, potem pa je vedno bolj videl, da je to, kar mu je naročeno, neskončno več. In je začel. Kako? Kot naroča fotograf z naslovno fotografijo: vstopil je in naredil, kar je bilo potrebno. O tej vsebini razmišljajo skoraj vsi avtorji prispevkov, od uvodnika preko duhovnih pogledov, v katerih ostaja z nami smirnski nadškof p. Martin Kmetec in v katerih s. Grazyna Mech zapoje hvalospev Sloveniji. V Svetopismeskih ikonah vidimo, da je odločitev za radikalno pot vznemirjala skozi vso zgodovino božjega ljudstva, in naj še kdo reče, da je danes drugače. Minoritski novomašnik p. Klemen Sapšak

mu bo zelo nazorno povedal, kako nemogoče se je upreti klicu, ki kar naprej prihaja nekje »od zadaj«.

S. Romana Bider je na duhovnem kapitlju OFS spregovorila o posebni vrsti ljubezni, ki se odraža v odpuščanju. Morda se boste začudili, zakaj je zapis ob 700-letnici Danteja Alighierija uvrščen v rubriko Frančiškov svetni red. Preberite, pa boste videli.

Minoritski red je eden izmed mnogih redov v Cerkvi. Prav za vse redove pa je ena izmed karizem tudi pokorščina predstojnikom. O razpoložljivosti za sprejem novih služb je spregovoril p. Igor Salmič, ki je sredi avgusta sprejel odgovorno službo v generalni kuriji.

Oktobra letos bo minilo 10 let od smrti minoritskega misijonarja p. Miha Drevenška. Na samo misijonsko nedeljo bo predstavitev že druge knjige o delu tega misijonarja z zelenim klobukom izpod peresa njegovega sobrata p. Janeza Šamperla. Tokrat prinašamo nekaj spominov nanj.

Assisi vedno vabi, vabijo njegove ulice in duh, ki ga je zapustil sveti asiški Ubožec. Ker ni novih utrinkov, smo pobrskali po starih, ki so vedno aktualni.

Otroci doživljajo sv. Frančiška tudi skozi prebiranje novejših zapisov v njem. Tokrat je Neža posegla po knjigi Frančišek, naš brat in morda koga navdušila, da jo bo prebral.

Reportaža z junijskega srečanja na Brezjah nas bo spomnila, kako veseli smo bili, da smo se po tolikem času spet zbrali in počastili dvojni praznik: 800-letnico prvega Vodila in 30-letnico naše ljube domovine.

Utrip življenja nas bo razveselil z novim božjim otrokom, in že smo pri koncu, vendar še prej bomo pozorno prebrali tri vabila: na srečanje asiških romarjev vseh časov in dvojnega romanja v Assisi. če bo virus dovolil. Molimo, da bo!

Doroteja Emeršič

COVID-19

Do 9. julija je za posledicami Covida umrlo 87 naših bratov kapucinov.

Prihodnje beatifikacije

V prihodnjih mesecih lahko pričakujemo več beatifikacij Frančiškovih bratov in sester. V Neaplju bo 9. oktobra za blaženo razglašena klarisa kapucinka s. Maria Lorenza Longo, ustanoviteljica sester klaris kapucink.

V Manresi v Španiji bodo 6. novembra za blažene razglašeni trije katalonski bratje kapucini, mučenci; Benedetto da Santa Coloma, Giuseppe Oriol da Barcelona in Dominic da Sant Pere de Riudebitlles.

Naslednje leto, 4. junija, pa v Bejrutu v Libanonu, prav tako mučenca, brata Thomas Saleh in Leonardo Melki.

Naj še spomnimo, da še ni znan datum razglasitve za svetnico blažene sestre Marie Frančiške od Jezusa, ustanoviteljice sester kapucink Matere Rubbato. Razglasitev bo na spletni strani Vrhovnega vodstva objavljena ta pape-

Kapucinska reforma

Papež Klemen VII. je 3. julija 1528, z bullo „Religionis zelus“, uradno potrdil kapucinsko reformo. Ob bližajoči obletnici je na spletni strani Vrhovnega vodstva objavljena ta pape-

Clemens VII “Religionis zelus”

1528 VII 03

ška bula tako v latinščini, kot tudi njen prevod v nekatere sodobne jezike: italijanščino, angleščino, poljščino, španščino, nemščino, francoščino in portugalščino.

Naša digitalna knjižnica na dosegu roke

Nedavno smo razširili našo zbirko virov na spletni strani www.ofmcap.org s pismi generalnega ministra Pasqualea Rywalskega od leta 1972 do 1980. To gradivo v pdf formatu je bilo prvotno dano na voljo le v italijanščini. A zahvaljujoč prijaznosti in pridnosti bratov so bili pred kratkim zbrani in prevedeni v več drugih jezikov, tudi v digitalni obliki. Od zdaj naprej so ta pisma na voljo tudi za branje v italijanščini, poljščini, španščini in francoščini. Tako kot pri originalni italijanščini, so bili ti materiali skenirani v PDF formatu. Datoteke so bile pripravljene s prepoznavanjem besedila OCR, kar je uporabno tudi kot iskanje z eno besedo v datotekah PDF s funkcijo iskanja (Ctrl + F).

Prav tako so od sedaj na voljo »Pisma papežev bratom kapucinom«, ki so bila pred kratkim dodana na našo spletno stran www.ofmcap.org. Gre za obdobje od leta 1968 – 2018. Trenutno so na voljo v italijanščini, angleščini, poljščini, španščini, francoščini, delno pa tudi v nemščini in portugalščini. Vabimo vas, da ta in tudi vsa druga besedila prebirate tako za delo, kot tudi za osebni študij.

Zbral br. Gregor Rehar

Blažena Marija Frančiška Jezusova

*ustanoviteljica sester terciark
kapucink iz Loana*

Papež Frančišek je 3. maja 2021 vodil dnevno molitveno uro in med rednim javnim konzistorijem za kanonizacijo napovedal, da bo kmalu na seznamu svetnikov tudi blažena Marija Frančiška Jezusova.

Rodila se je na valentinovo, 14. februarja 1844 kot Anna Maria Rubatto v bližini Torina. Bila je ena od osmih otrok v družini. Ko je bila stara štiri leta, ji je umrl oče. Čeprav je kot mladostnica dobivala ponudbe za poroko, se je držala zaobljube devišтва, ki jo je naredila še, ko je bila otrok. Po materini smrti je pri devetnajstih letih postala spremljevalka plemkinje Marianne Scoffone. Čeprav sama ni imela prevelike formalne izobrazbe, ji je med letoma 1864 in 1882 (ko je plemkinja umrla) pomagala tudi pri upravljanju velikega premoženja. Anna Marija je v teh letih svoje življenje posvetila delom usmiljenja,

poučevanju verouka, obiskovala je bolnike v ustanovi Cottolengo ter najrevnejše prebivalce piemontske družbe.

Nekega dne je na poti iz cerkve zaslišala tarnanje mladega delavca, ki mu je z zidar-skega odra na glavo padel kamen. Takoj mu je pomagala ter ga poslala domov, hkrati pa mu je dala denar v višini dvodnevne plače, da bi lahko počival in si opomogel. Izkazalo se je, da je bila stavba, ki jo gradili na mestu, kjer se je zgodila nesreča, namenjena za žensko skupnost, za katero pa še niso imeli voditeljice. Pater kapucin Angelico, ki je bil pobudnik nove skupnosti, je v Anamariji takoj videl osebo, ki bi bila primerna za to nalogo. Sama je bila nad predlogom prese-nečena, saj je bila stara že 40 let in je imela ustaljeno življenje, ki je bilo v znamenju dela, molitve in del krščanske ljubezni. Zanj se je začelo intenzivno obdobje razločevanja, pogovorov z duhovnim voditeljem in Janezom Boskom, s katerim je sodelovala pri oratoriju. Odločila se je za vstop v redovno skupnost, ki se je začejala v službi Cerkvi in Božjemu ljudstvu, po enem letu si je nadela ime Marija Frančiška Jezusova. Pod njenim vodtvtvo, je kongregacija začela rasti in po treh letih so odprli nove skupnosti v Italiji, leta 1892 pa tudi v Urugvaju, kmalu zatem pa še v Argentini in Braziliji. Tekom njenega življenja so odprli 18 samostanov na obeh straneh Atlantika.

Marija Frančiška Jezusova je umrla 6. avgusta 1904, med obiskom skupnosti v Urugvaju. Pokopana je v Montevideu. Za blaženo jo je 10. oktobra 1993 razglasil papež Janez Pavel II. In bo prva oseba, ki bo bila razglašena za svetnico v Urugvaju. Datum kanonizacije še (trenutno) ni znan zaradi korona pandemije.

Njen god praznujemo 6. avgusta.

Fani Pečar

Kar ni pekel

Alessandro D'Avenia

Če bi hotel samo za drobtino vedeti, kako bi bilo živeti v peklu, potem verjetno res ni boljšega kraja, kot je to četrto Brancaccio v Palermu, v kateri je bog mafija in upanje nekaj, ki kakor sonce izginja v morje – in se zjutraj spet pokaže.

Italijanskega avtorja Alessandra D'Avenio, doktorja klasične književnosti, profesorja na srednji šoli in scenarista že poznamo. V slovenščino so prevedeni že trije njegovi romani: Bela kot mleko, rdeča kot kri, Stvari, ki jih nihče ne ve in tretji, Kar ni pekel, ki ga tokrat predstavljamo. Z njim se avtor poda v svet italijanske mafije, ki ga imenuje pekel na zemlji.

Zgodbo izvemo skozi oči Federica, šestnajstletnega fanta, ki se pripravlja na odhod v Oxford, kjer naj bi opravil počitniški tečaj angleščine. V tem času sreča don Pina, duhovnika in profesorja religije na njegovi gimnaziji, ki ga povabi naj mu pred odhodom v Anglijo pride pomagat pri delu z otroki v njegovi četrti - Brancaccio. K temu je povabil dijake iz urejenega dela mesta. V Brancacciu je namreč ustanovil mladinski center Oče naš, da bi otroke rešil z ulice. Ko Federico prečka železniški prehod, ki revno četrto Brancaccio ločuje od preostalega mesta, se ne zaveda, da se je v tem trenutku zanj začelo novo življenje, tisto pravo. Zvečer se domov vrne brez kolesa, s prebito ustnico in z občutkom, da je odkril popolnoma neznan resničnost, ki pa ga zadeva od blizu. To je

Marija Magdalena (ZDA 2018)

Po filmu Mela Gibsona »Kristusov pasijon« iz leta 2004 je težko svetovni filmski produkciji konkurirati v segmentu kristološkega filma, saj je bil »Pasijon« preprosto preveč perfekcionističen in praktično ne pušča prostora za izboljšave.

Tako se filmski ustvarjalci koncentrirajo tudi na druge osebnosti povezane z našim odrešenikom. In ravno Marija Magdalena je ena najzanimivejših, zato je leta 2018 dobila svoj celovečerec.

V dokumentarcu »Zeitgeist« ter filmu »Da vinčijeva šifra« se neposredno želi povezati Kristusa in Magdaleno tudi na ravni romantične vezi. Sklepamo lahko, da se ta ideja

prepleten klobčič ulic in uličic, ki jih nadzorujejo ljudje z vzdevki, kot so Lovec, Turek, Mati narava. Zanje je edina zapoved narediti to, kar ukaže Cosa Nostra. Toda na teh ulicah živijo tudi Francesco, Maria, Dario, Serena Totn in še mnogo drugih, ki se niso odpovedali upanju v drugačno življenje, v katerem bi lahko poleteli tako daleč kot žoga na improviziranem nogometnem igrišču, ko jo brčneš z vso silo.

Don Pino je resnična oseba in ne le lik iz knjige. Bil je profesor na gimnaziji, ki jo je obiskoval tudi D'Avenia, in je povezoval oba sveta, temnega in svetlega. 15. septembra 1993 umorjen v Brancacciu. S tem dejanjem je mafija udeležena svojo moč nad Cerkvijo, hkrati pa škodovala tudi sama sebi. Kar nekaj njenih članov je zaradi tega dogodka bilo obsojenih. Leta 2013 so Pina Puglisia razglasili za blaženega.

Knjiga je izšla pri založbi Družina.

promovira predvsem zaradi škandaloznosti in zato večje prodaje vstopnic ne pa zato ker bi imela kakršno koli biblično ali zgodovinsko podlago.

Režiser filma Marija Magdalena ubere drugačno pot. Glavno junakinjo opere namigovanj, da naj bi bila predno je spoznala Kristusa pocestnica, temveč je bila izobčena zaradi nesprejemanja družbene norme, da mora iti v dogovorjeno poroko. Za ta film je treba imeti pred očmi dejstvo, da je fikcija, film, zato režiserju pripada svoboda v prikazovanju bibličnih likov kot je na primer »godrnjavi« apostol Peter, »pozitivec« Juda Iškarijot« ter na primer Marija Magdalena kot krstiteljica žensk.

A če potegnemo črto, film je vse prej kot samo površinski oris režiserjevega videnja dogodkov. Kljub temu, da nismo iz Svetega pisma navajeni tako pomembne vloge Marije Magdalene, daje film uvid v vero navzočih in trenja, ki so se skoncentrirala okrog osebe Jezusa Kristusa. Čudeži so prikazani zelo čutno, močno, z veliko polemike kakor lahko sklepamo, da je bila v resnici tudi navzoča. Najbolj emocionalno napet trenutek je Jezusova »sveta jeza«, ko zagleda da so Judje iz Tempelja naredili tržnico.

Film je vreden ogleda in brez skrbi, ne bo pohujšal kakor se zna zgoditi s katerimi drugimi filmi, ki vključujejo zgodbo Jezusa Kristusa preveč svobodno in sprevračajo sam pomen prihoda Odrešenika na ta svet.

Matjaž Kosi

Več informacij in prijave:

<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

Kančevci

1. – 3. oktober: **Svetopisemske duhovne vaje** (škof dr. Maksimilijan Matjaž, celjski škof)
8. – 10. oktober: **Vikend meditativnega plesa** (Ruth Müller-Wick, Barbara Alič in br. Stane Bešter)
15. – 22. oktober: **Duhovne vaje s postenjem** – 1. skupina (br. Miha Sekolovnik, Ruth Müller-Wick)
22. – 29. oktober: **Duhovne vaje s postenjem** – 2. skupina (br. Miha Sekolovnik, Ruth Müller-Wick)
28. – 31. oktober: **Delavnica Slikanje – pisanje ikon** (Silva Božinova Deskoska)
29. – 31. oktober: **Delavnica meditativnega plesa** (Ruth Müller-Wick, Barbara Alič in br. Stane Bešter)
29. – 31. oktober: **Delavnica Svetopisemske figure** (br. Primož Kovač, Marjana Talian)
2. – 7. november: **Osebnostno spremljane duhovne vaje** (Ekipa bratov in sester Franciškovi redov)
6. november: **Odmik za moške** (br. Milan Kvas in Janez Bohanec)
19. – 21. november: **Z nadškofom Marjanom Turnškom prebiramo pisma papeža Franciška** (dr. Marjan Turnšek, upokojeni mariborski nadškof).
19. – 21. november: **Vikend delavnica za zakonske pare** Nova pot do ljubezni – živeti Božji namen v najinem zakonu (Lidija in Jože Kociper)
3. – 5. december: **Logoterapevtski vikend** (mag. Martin Lisec)
10. – 12. december: **Šola za animatorje ABC 1** (Brina Smovnik)
29. december – 1. januar 2022: **Duhovna obnova s silvestrovanjem za družine** (br. Primož Kovač, br. Stane Bešter, s. Petra Mohorko, animatorji)

Naslov: Dom duhovnosti Kančevci, Kančevci 38, 9206 Križevci v Prekmurju (041 840 897 ali 02/554 11 38)

Informacije in prijave najprej preko spleta: bratje kapucini, naši programi (<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>) ali po pošti: dom.duhovnosti@rkcsi

Zaobljuba uboštva je ena od zaobljub, ki jih izrečejo moške in žene, ki želijo postati del katere od redovnih skupnosti. Tukaj je nekaj zanimivosti o redovništvu. Ste torej vedeli, da ...

- ... obstaja razlika med menihi in redovniki ter nunami in redovnicami? Medtem ko prvi živijo zaprtih samostanih (stopnja tega je odvisna od reda), so drugi v skupnostih, ki živijo in delajo sredi sveta (se pravi, da hodijo po krajih in oznanjajo evangelij).
- ... da beseda menih izvira iz latinskega izraza monachus, kar pomeni puščavnik, koren besede pa označuje samoto. Povezana pa je s pojavom prvih puščavnikov in puščavnic (npr. sv. Anton Puščavnik).
- ... je eden od prvih samostanov na svetu bil osnovan v Afriki in sicer v kraju Tabenissi v Egiptu? Osnovalec ga je svetil Pahomij med letoma 318 in 323. V njem je živelo okrog 100 menihov, ki so se držali Pravila in delali za svoje preživetje.
- ... je svetil Benedikt iz Nursije (480–547 po Kr.) ustanovil več kot 12 skupnosti in osnoval meniško življenje v srednjem veku?
- ... V glavnem samostanska skupnost predstavlja samostansko družino, ki skupaj biva, dela in moli. Pomembno izjemo predstavljajo kartuzijani, red iz konca 11. stoletja, ki na svojstven način združuje samotarski in skupni način življenja. Kartuzijanski menihi, katerih zgornje število v posameznem samostanu je praviloma omejeno na 13 (zgled Kristusa in 12 apostolov), namreč večino časa preživijo kot puščavniki vsak v svoji celici (majhni dvonadstropni hišici vzdolž t. i. velikega križnega hodnika), kjer delajo, molijo, jedo in spijo, srečujejo pa se zgolj na skupnih molitvah v cerkvi, ob prazničnih dneh na skupnem kosilu in na nedeljskih sprehodih v naravi.

- ... v Sloveniji deluje 12 moških in 15 ženskih redovnih skupnosti ter 7 svetnih ustanov oziroma novih oblik Bogu posvečenega življenja?
- ... je pred dvema letoma bilo v Sloveniji 756 redovnic in redovnikov?
- ... so najstarejša redovna skupnost na slovenskem ozemlju cistercijani, saj je bil njihov prvi samostan pri nas ustanovljen leta 1136. Sledijo kartuzijani (1160), frančiškani (1229), minoriti (1239), klarise (1300), karmeličanke (1650) in uršulinke (1702).
- ... da sta po članstvu najmanjši skupnosti v Sloveniji z dvema članoma benediktinci (OSB) in klaretinci (CMF).
- ... je svetil Benedikt v svojih skupnostih gojil izredno gostoljubje do tujcev (menihi so morali pred tujci poklekniti ali se celo uleči na obraz, sam prior naj bi jim umival noge ...)? Kljub vsemu pa najprej niso dobili poljuba miru pri svetil maši.
- ... je najbolj znan in ugleden samostan v srednjem veku bil Cluny v srednji Franciji? Ustanovil ga je leta 910 William Pobožni in ga posvetil svetemu Petru.
- ... so v srednjem veku bili samostani edini (in največji) delodajalci? Ker so posedovali veliko zemlje, so potrebovali tudi delavce za njeno oskrbo.
- ... so samostani bili najbolj pogosta tarča napadov Vikingov?
- ... da v pravoslavni Cerkvi obstaja le en meniški red, red sv. Vasilija?

Ko je sestra ime Olimpija!

Ne glej doll!

Nismo razumeli,
kaj piše na
opozorilni tabli

Upamo, da ne bo
zvalil kamnov na nas

Ko bomo vstali, bomo
gotovo padli v vodo

Še par korakov nazaj ...

Oratorij ne premore
boljših plesalcev

Pri jutranji molitvi smo
še precej zaspani

Hladimo se v senci
in prepevamo

Verjeli ali ne:
pogovarjamo se v angleščini

O, sveti Jožef,
tvoja zaščita je tako velika, tako močna,
tako učinkovita pred Božjim prestolom,
vate polagam vse svoje želje in hrepenenja.